

ตอนที่ 1:

ประเด็นด้านการประเมินความพิการ

บทที่ 1:

นิยาม การแบ่งประเภท และการประเมินความพิการ

ความพิการ เป็นแนวคิดที่ซับซ้อน แม้ในบริบทเดียวกัน คำว่า ความพิการ ก็ยังมีความหมายแตกต่างกันไป สำหรับแต่ละคน นอกจากนี้ ความพิการยังมีความหลากหลาย ในแง่ของประเภทความพิการ ระดับความพิการ สาเหตุ อายุเมื่อเริ่มพิการ และปฏิสัมพันธ์ระหว่างความบกพร่อง (impairment) ของบุคคลนั้นกับ สภาพแวดล้อมที่มีความแตกต่าง อันที่จริงการที่จะระบุว่าบุคคลนั้นเป็นคนพิการหรือไม่ มีวิธีการหรือ เครื่องมือหลายอย่างที่ใช้เพื่อการประเมินความพิการขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ ดังนั้น ก่อนที่เราจะพูดถึงเรื่อง ตัวชี้วัดเฉพาะ เราต้องเริ่มจากการศึกษาแนวทางของยุทธศาสตร์อินซอน ว่ามีความเกี่ยวข้องกับ ประเด็นเรื่องการระบุความพิการ

นิยามความพิการ ตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ

ในยุทธศาสตร์อินซอน คำว่า ความพิการ ใช้นิยามเดียวกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ โดยมีความหมายดังนี้ “คนพิการ หมายถึง บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา หรือทางประสาทสัมผัส ซึ่งเป็นภาวะที่คงอยู่ในระยะยาว และเมื่อความบกพร่องดังกล่าวมีปฏิสัมพันธ์กับอุปสรรคที่มี จะมิผลทำให้ขัดขวางการมีส่วนร่วมในสังคมอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพบนพื้นฐานที่เท่าเทียมกับบุคคลอื่น”

ความบกพร่อง หรือ impairment หมายถึง ภาวะของบุคคลที่จำกัดสมรรถนะในการดำเนินชีวิตของบุคคลนั้น โดยไม่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมแต่อย่างใด เป็นการอธิบายถึงความยากลำบากซึ่งเกิดจากสภาวะของบุคคลนั่นเอง ตัวอย่างเช่น เป็นอัมพาตที่ขา ซึ่งผลของความบกพร่องดังกล่าว อาจทำให้บุคคลไม่สามารถทำกิจกรรมพื้นฐานบางอย่างได้ เช่น ยืน เดิน หรือขึ้นบันได แต่ถ้าจะตัดสินว่า บุคคลนั้น พิการ (disabled) หรือไม่ ต้องพิจารณาอุปสรรคที่เกิดจากสภาพแวดล้อมร่วมด้วย

กล่าวอีกอย่าง คือ อุปสรรคด้านสภาพแวดล้อม ทำให้บุคคลมีความพิการ เพราะทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถ (หรือมีข้อจำกัด) ในการใช้สิทธิ์ของตนเพื่อการมีส่วนร่วมในสังคมอย่างเต็มที่ อุปสรรคที่ว่านี้ มิใช่มีเพียงอุปสรรคด้านกายภาพ แต่ยังรวมถึงอุปสรรคด้านสังคมและนโยบายด้วย อาคารที่คนพิการไม่สามารถ

เข้าถึง ถนนและระบบการคมนาคมที่ไม่เอื้อต่อคนพิการ การขาดอุปกรณ์เครื่องช่วย สิ่งเหล่านี้เป็นอุปสรรคต่อคนพิการในการมีส่วนร่วมหรือเข้าถึงระบบการศึกษา การจ้างงาน การมีส่วนร่วมในครอบครัวและชุมชน นอกจากนี้ ทัศนคติเชิงลบ การคาดหวังที่ต่ำ กฎหมาย และสถานสงเคราะห์ ก็เป็นอุปสรรคต่อการมีส่วนร่วมในสังคมของคนพิการ

ด้วยเหตุนี้ เราจึงไม่ควรมองความพิการว่าเป็นเพียงสภาวะทางสุขภาพ แต่ควรมองว่า ความพิการนั้นเกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างการทำงานของร่างกายของบุคคลกับสภาพแวดล้อม แนวคิดดั้งเดิม เช่น แนวคิดเชิงการแพทย์ และแนวคิดเชิงสงเคราะห์ นั้น จะมีนโยบายที่เน้นการรักษาหรือแก้ไขความบกพร่องของบุคคล หรือการปกป้องให้บุคคลนั้นอยู่อย่างปลอดภัยภายใต้การสงเคราะห์ แต่ในแนวทางของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการนั้น มีการขยายบทบาทของนโยบายในการสร้างสภาพแวดล้อมที่ทุกคนมีส่วนร่วม ซึ่งภายใต้สภาพแวดล้อมเช่นนี้ ทุกคน (ไม่ว่าจะมีความบกพร่องหรือไม่) สามารถมีส่วนร่วมในสังคมอย่างเต็มที่ ซึ่งเป็นสิทธิของบุคคลทุกคน

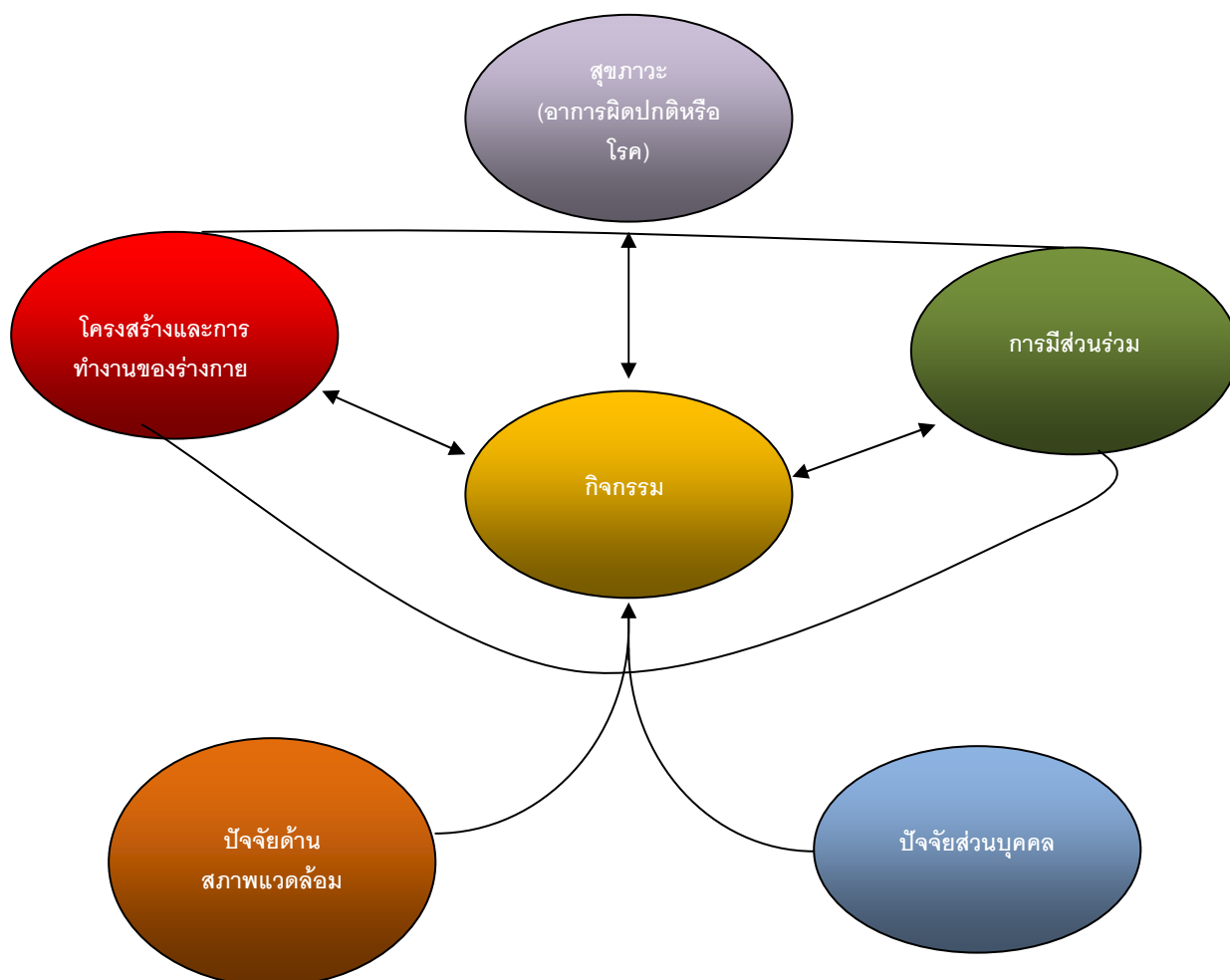
บัญชีสากลเพื่อการจำแนกการทำงาน ความพิการและสุขภาพ (ICF)

แนวคิดด้านความพิการในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ สอดคล้องกับแนวคิดของขององค์การอนามัยโลกว่าด้วยบัญชีสากล เพื่อการจำแนกการทำงาน ความพิการและสุขภาพ ซึ่งได้ให้นิยามความพิการว่า “เป็นคำที่รวมกันระหว่างคำว่า ความบกพร่อง ข้อจำกัดในการทำกิจกรรม และข้อจำกัดในการมีส่วนร่วม โดยชี้ให้เห็นถึงผลในเชิงลบที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (ที่มีสภาวะด้านสุขภาพ) กับปัจจัยแวดล้อม ภายใต้บริบทของบุคคลนั้น (ได้แก่ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและปัจจัยด้านบุคคล)

แนวคิดของ ICF ได้ถูกสะท้อนไว้ในภาพที่ 1 จะเห็นว่า สภาวะด้านสุขภาพนอกจากจะทำให้เกิดความบกพร่องในการทำงานและโครงสร้างของร่างกายแล้ว ยังมีผลต่อการทำกิจกรรมและการมีส่วนร่วมอีกด้วย จากตัวอย่างที่ยกมาก่อนหน้านี้ การที่บุคคลไม่สามารถเคลื่อนไหวขาได้ เป็นข้อจำกัดในการทำงานและโครงสร้างของร่างกาย การที่บุคคลนั้นไม่สามารถเดินได้ เป็นข้อจำกัดในการทำกิจกรรม แต่สำหรับการมีส่วนร่วม มีความหมายในระดับที่สูงขึ้น เช่น การไปโรงเรียน การมีงานทำ และการมีส่วนร่วมในสังคมและครอบครัว ในบางครั้งอาจไม่มีความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างการทำกิจกรรมและการมีส่วนร่วม แต่ไม่ใช่เรื่องสำคัญในทางปฏิบัติ โดยทั่วไปการมีส่วนร่วมจะประกอบด้วยกิจกรรมมากกว่าหนึ่ง เช่น ในการไปโรงเรียน จะประกอบด้วยกิจกรรมต่อไปนี้ เดินทางไปโรงเรียน การสื่อสาร การเรียน ฯลฯ

จากแนวคิดดังกล่าว ICF ได้รวมเอาองค์ประกอบต่างๆ เข้าไว้ด้วยกัน ทั้งการทำหน้าที่ของร่างกาย โครงสร้าง กิจกรรม และความสามารถในการมีส่วนร่วม นอกจากนี้ยังมีการจัดประเภทปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่สามารถนำไปใช้ในการระบุว่าบุคคลจะสามารถทำอะไรได้บ้างในสภาพแวดล้อมปัจจุบัน กับสภาพแวดล้อมที่ปราศจากอุปสรรคด้านโครงสร้างและทัศนคติที่ทำให้เกิดปัญหาในการเข้าถึง ICF ไม่ใช่เครื่องมือ แต่เป็นแนวทางในการพัฒนาสถิติและตัวชี้วัดด้วยแนวทางที่สอดคล้องกับอนุสัญญาฯ ส่วนการนำไปใช้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการประเมินความพิการ

ภาพที่ 1: แผนภูมิอธิบาย ICF Model

วัตถุประสงค์ของการประเมินความพิการ

ในการประชุม United Nations Statistical Commission's Washington Group on Disability Statistics (WG) ครั้งแรก ในปี 2002 ได้มีการถามประเทศที่เข้าร่วมประชุมกว่า 40 ประเทศ ถึงวัตถุประสงค์ในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับความพิการ หลังจากนั้นได้มีการรวบรวมและวิเคราะห์ถึงเหตุผล ซึ่งสามารถสรุปได้เป็น 3 กลุ่มใหญ่ๆ ดังนี้

- เพื่อให้บริการ
- เพื่อสำรวจประชากรในด้านสภาวะการทำงานของร่างกาย
- เพื่อประเมินความเท่าเทียมด้านโอกาสระหว่างคนพิการและคนไม่พิการ

ในบทนี้จะกล่าวถึงวัตถุประสงค์ทั้งสามข้อนี้ และจะอธิบายถึงข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการประเมินแต่ละประเภทเพื่อการให้บริการที่เหมาะสม

การประเมินเพื่อให้บริการ: เหตุผลหนึ่งของการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับความพิการ คือ เพื่อออกแบบและจัดหาบริการให้คนพิการ ด้วยการจัดทำโปรแกรมให้เป็นพิเศษหรือปรับโปรแกรมที่มีอยู่เดิมให้คนพิการสามารถเข้าถึงได้มากขึ้น ในการประเมินความต้องการบริการเหล่านี้ จำเป็นต้องมีการเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการตัดสินใจว่าใครบ้างที่มีคุณสมบัติในการรับบริการดังกล่าว นอกจากนี้ ยังจำเป็นต้องการที่จะทราบว่าบริการใดบ้างที่เป็นที่ต้องการและมีอุปสรรคอะไรบ้างในการจัดหาบริการเหล่านั้นให้กับคนพิการ ตัวอย่างเช่น คนพิการต้องการอุปกรณ์เครื่องช่วยประเภทใดบ้าง และต้องการมากน้อยเพียงใด จำเป็นต้องมีการรวบรวมบุคลากรด้านใดบ้าง รวมทั้งการจัดระบบในการจัดหาอุปกรณ์และบริการที่สอดคล้องกับความต้องการของคนพิการ เป็นต้น

เพื่อสำรวจประชากรในด้านสภาวะการทำงานของร่างกาย: การสำรวจดังกล่าว สามารถทำได้ในหลายระดับ ทั้งในด้านการทำงานของร่างกาย กิจกรรม และการมีส่วนร่วม ขึ้นอยู่กับเป้าหมายในการสำรวจ รัฐบาลอาจต้องการที่จะประเมินข้อกังวลต่างๆ เกี่ยวกับความพิการที่อาจเกิดขึ้น การสำรวจสภาวะการทำงานของร่างกายมักถูกนำไปใช้เพื่อการออกแบบโปรแกรมป้องกันความบกพร่องที่เกี่ยวข้องกับความ

พิจารณา การเก็บข้อมูลเพื่อวัตถุประสงค์ข้อนี้ ไม่จำเป็นต้องละเอียดเท่าการเก็บข้อมูลเพื่อวัตถุประสงค์ในการออกแบบการให้บริการ

เพื่อความเท่าเทียมด้านโอกาส: วัตถุประสงค์หลักข้อที่สามในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับความพิการ ก็เพื่อที่จะทราบว่าสังคมนั้นๆ เป็นสังคมที่คนพิการสามารถมีส่วนร่วมหรือไม่ และเพื่อให้ทราบว่าช่องว่างในด้านโอกาสระหว่างคนพิการกับคนไม่พิการนั้นแคบลงหรือไม่ อย่างไร โดยอาจทำการสำรวจว่า ความสามารถในการเข้าถึงของคนพิการถูกจำกัดด้วยสภาพแวดล้อมหรือไม่ อย่างไร

แนวทางในการประเมินจะเน้นที่กิจกรรมพื้นฐานของบุคคล เช่น การเดิน การมองเห็น การยิน การสื่อสาร สมาธิและความจำ โดยจะตั้งคำถามเกี่ยวกับกิจกรรมเหล่านี้ วิธีนี้เป็นวิธีที่ใช้ในการจัดทำรายงานโลกเรื่องความพิการ (World Report on Disability) ซึ่งจากรายงานดังกล่าว จำนวนคนพิการทั่วโลกโดยประมาณ อยู่ที่ ร้อยละ 15.3 นอกจากนี้ แนวทางการประเมินดังกล่าวยังถูกนำไปใช้โดย WG ในการตั้งคำถามเพื่อการสำรวจความพิการ ตัวเลขคนพิการร้อยละ 15.3 นี้ ไม่ได้หมายความว่าคนพิการทั้งหมดนี้เป็นผู้ที่ต้องการสวัสดิการเพื่อคนพิการ แต่เป็นตัวเลขที่บอกถึงสัดส่วนของคนที่มีความลำบากในการปฏิบัติกิจวัตร และหากร่วมกับสภาพแวดล้อมที่ไม่มีการปรับตามความเหมาะสม (ทั้งด้านสิ่งปลูกสร้าง ด้านสังคม และนโยบาย) การมีส่วนร่วมของคนกลุ่มนี้ก็อาจถูกจำกัด และจากรายงานโลกเรื่องความพิการ พบว่า คนพิการระดับรุนแรงมีความชุกอยู่ที่ ร้อยละ 3

คำถามที่ใช้ในการสำรวจคนพิการ

ในคู่มือฉบับนี้ จะมีการพูดถึงประเด็นนี้อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะเมื่อพูดถึงตัวชี้วัดในยุทธศาสตร์อินซอน มีหลักการที่สำคัญหลายประการที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความพิการ ซึ่งในที่นี้หมายถึงการสำรวจคนพิการ โดยใช้เครื่องมือเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ

หลักการข้อแรก คือ ให้หลีกเลี่ยงคำถามที่ว่า “ท่านมีความพิการหรือไม่” วิธีนี้เป็นวิธีที่ใช้ไม่ได้เลยในการสำรวจคนพิการ การสัมภาษณ์และการสำรวจที่ใช้คำถามนี้ มักจะได้ตัวเลขคนพิการที่ต่ำมาก เนื่องจากในความเห็นของหลายคน คำว่า พิการ หมายถึงต้องมีข้อจำกัดในระดับรุนแรง ดังนั้น คนพิการระดับต่ำหรือระดับปานกลางมักตอบว่าตนเองไม่มีความพิการ นอกจากนี้ คำว่า ความพิการ ยังมักเกี่ยวข้องกับความรู้สึกเชิงลบเกี่ยวกับความพิการ ซึ่งมีผลทำให้ตัวเลขที่ได้ต่ำกว่าความเป็นจริง และในส่วนของผู้สูงอายุ

นั้น หลายคนมองว่าข้อจำกัดของตนเกิดจากความชรา ไม่เกี่ยวกับความพิการ ถึงแม้ว่าข้อจำกัดเหล่านั้นจะเป็นอุปสรรคต่อการมีส่วนร่วมในหลายมิติก็ตาม ในส่วนของการกำหนดนโยบายนั้น อาจเป็นเรื่องจำเป็นที่จะแยกประเภทคนพิการจากความชราออกจากคนพิการด้วยสาเหตุอื่น แต่สำหรับการสำรวจหาคนพิการ หรือเพื่อหาความชุกของความพิการ จำเป็นต้องรวมคนพิการทุกกลุ่ม

หลักการข้อที่สอง คือ หลีกเลี่ยงการสำรวจคนพิการโดยใช้การวินิจฉัยโรค เช่น โรคลมชัก โรคเรื้อน อัมพาต โรคสมองพิการ ฯลฯ วิธีการนี้จะทำให้ได้ตัวเลขที่ต่ำกว่าความเป็นจริงเช่นกัน เพราะจะไม่สามารถสำรวจได้หมด การสำรวจด้วยวิธีนี้ยังก่อให้เกิดอคติในเชิงสถิติเกี่ยวกับจำนวนคนพิการ เนื่องจากจะมีเพียงคนที่มีการศึกษาดีกว่าหรือคนที่สามารถเข้าถึงบริการด้านสุขภาพเท่านั้นที่จะถูกสำรวจ นอกจากนี้ การวินิจฉัยโรคไม่สามารถบอกอะไรได้มากเกี่ยวกับการปฏิบัติกิจวัตรทั้งในระดับร่างกาย ระดับโครงสร้าง และระดับกิจกรรมพื้นฐาน

หลักการข้อที่สาม ซึ่งเป็นหลักการมาตรฐานในการสำรวจคนพิการโดยใช้เครื่องมือเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ ได้แก่ การเน้นที่ระดับความยากลำบากในการปฏิบัติกิจวัตร (ดังรายการใน ตาราง 1) พยายามหลีกเลี่ยงคำถามปลายปิด (ใช่/ไม่ใช่) ในการที่จะเลือกว่าจะใช้ชุดคำถามใดในการตัดสินใจว่าคุณคนมีความพิการหรือไม่ ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการสำรวจ แต่การใช้คำถามที่หลากหลายจะทำให้ได้ข้อมูลที่แม่นยำและครอบคลุม

ตาราง 1:**ชุดคำถามอย่างสั้นเกี่ยวกับความพิการ ซึ่งรับรองโดย Washington Group (WG)**

- 1 ท่านมีปัญหาในการมองเห็นหรือไม่ แม้ว่าจะสวมแว่นตาแล้ว
- 2 ท่านมีปัญหาในการได้ยินหรือไม่ แม้ว่าจะใช้เครื่องช่วยฟังแล้ว
- 3 ท่านมีปัญหาในการเดินหรือขึ้นบันไดหรือไม่
- 4 ท่านมีปัญหาด้านสมาธิหรือความจำหรือไม่
- 5 ท่านมีปัญหาในการทำภารกิจส่วนตัวหรือไม่ เช่น อาบน้ำ แต่งตัว
- 6 ท่านมีปัญหาในการสื่อสารหรือไม่ (แม้ในการสื่อสารด้วยภาษาของตนเอง) เช่น ไม่เข้าใจที่คนอื่นพูด หรือคนอื่นไม่เข้าใจที่ท่านพูด

คำตอบแบ่งเป็นระดับต่างๆ ดังนี้

- a ไม่มีปัญหาหรือความยากลำบาก
- b มีปัญหาหรือความยากลำบากเล็กน้อย
- c มีปัญหาหรือความยากลำบากมาก
- d ไม่สามารถทำกิจกรรมได้เลย

ความหลากหลายของประชากรพิการ

ประชากรพิการที่มีอยู่ร้อยละ 15.3 ตามรายงานโลกนั้น มีความหลากหลายมาก ในรายงานโลก ได้มีการพูดถึงประเด็นดังกล่าว เช่น ระดับความรุนแรงของพิการ โดยในรายงานระบุว่า คนพิการระดับรุนแรงมีประมาณ ร้อยละ 3 ที่จริงแล้ว ในการสำรวจความสามารถในการทำกิจวัตรของคนพิการนั้น เป็นเรื่องยากที่จะแบ่งได้อย่างชัดเจน เนื่องจากความสามารถในการทำกิจวัตรและพิการนั้นแตกต่างจากตัวแปรไม่ต่อเนื่อง (discrete variable) ความยากลำบากของบุคคลเป็นตัวแปรที่สามารถเหลื่อมกันได้ และไม่ได้มีเส้นแบ่งที่ชัดเจน การจะตัดสินว่าบุคคลมีความพิการหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับเหตุผลหรือวัตถุประสงค์ในการสำรวจ ยกตัวอย่างเช่น ถ้ารัฐบาลต้องการสำรวจคนพิการเพื่อให้ความช่วยเหลือด้านการเงินในระยะยาว อาจต้องใช้เกณฑ์ในการแบ่งที่ชัดเจนว่าบุคคลใดมีความพิการ เพราะรัฐบาลอาจกำหนดว่า ต้องการช่วยเหลือเฉพาะคนที่ไม่สามารถทำงานได้ แต่ในการวางระบบเพื่อการเรียนร่วมของเด็กพิการ อาจต้องพิจารณาถึงความยากลำบากให้ครอบคลุมทุกด้าน ทุกระดับ (ตั้งแต่ระดับต่ำถึงระดับรุนแรง) หากเด็กพิการจะเข้าเรียนในโรงเรียน ด้วยเหตุนี้ ค่าประมาณการความชุกของพิการในเด็ก จึงต่ำกว่าจำนวนร้อยละของเด็กที่ได้รับบริการพิเศษในโรงเรียนอยู่มาก กล่าวอีกอย่างคือ เด็กพิการที่ได้รับบริการพิเศษในโรงเรียนมีสัดส่วนที่ต่ำมากเมื่อเทียบกับจำนวนเด็กพิการทั้งหมด ดังนั้น เราจึงต้องแยกให้ชัดระหว่างการนิยามคนพิการเพื่อเข้ารับบริการในโครงการต่างๆ และการนิยามคนพิการเพื่อหาค่าประมาณการความชุกของพิการเพื่อวัตถุประสงค์อื่น

ความหลากหลายอีกประการ คือ ลักษณะของพิการ เช่น ความพิการทางกาย ทางจิต ทางประสาทสัมผัส (การมองเห็นและการได้ยิน) และความพิการด้านจิตสังคม ซึ่งความพิการประเภทหลังสุดนี้เป็นความพิการที่ประเมินได้ยากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อใช้เครื่องมือวัดข้อมูลเชิงปริมาณ จึงมักเป็นความพิการที่ถูกมองข้าม

ระยะเวลาที่พิการ เป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญในการเก็บข้อมูลด้านความพิการ ตัวอย่างเช่น เมื่อเราต้องการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบของพิการที่มีต่อการเข้าถึงการศึกษาในระดับประถมและมัธยม ในกรณีที่บุคคลมีความพิการหลังเรียนจบและเริ่มทำงานแล้ว ความพิการย่อมไม่มีผลต่อการศึกษาในระดับประถมหรือมัธยมของบุคคลนั้น หากเราเก็บข้อมูลเกี่ยวกับระดับการศึกษาของผู้ใหญ่พิการในกลุ่มนี้ จะพบว่ามีการศึกษาไม่แตกต่างจากคนที่ไม่พิการ ซึ่งข้อมูลที่ได้รับจะไม่สามารถสะท้อนผลของความ

พิการที่มีต่อการศึกษามากได้เลย หรือในกรณีคนที่ตาบอดจากอุบัติเหตุในการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม ในระยะแรกเขาอาจจะแทบไม่สามารถดูแลตัวเองได้เลย และอาจมีความรู้สึกท้อแท้ แต่เมื่อเวลาผ่านไป เมื่อได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพและได้รับความช่วยเหลือ เขาอาจมีความสามารถในการมีส่วนร่วมมากขึ้น

ความหลากหลายของความพิการอีกประการ ได้แก่ ลักษณะสภาพแวดล้อม คนที่อยู่ในประเทศเดียวกัน แต่อยู่คนละภาค หรือมีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน ก็จะมีสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน ซึ่งส่งผลต่อความพิการของบุคคล ซึ่งเรื่องนี้จะป็นหัวข้อใหญ่ของบทถัดไป

ความพิการในเด็ก

เป็นสิ่งสำคัญที่เราจะต้องทราบว่า การประเมินความพิการในเด็กอายุต่ำกว่า 10 ปีนั้น เป็นเรื่องยากกว่าการประเมินความพิการในผู้ใหญ่ ในกรณีนี้ ชุดคำถามอย่างสั้นที่ WG นำเสนอในการสำรวจ อาจไม่เหมาะสม การประเมินการทำกิจวัตรของเด็กมีความหลากหลายมากกว่าการประเมินในผู้ใหญ่ และการที่จะประเมินความยากลำบากในการทำกิจวัตรของเด็กนั้น จะต้องเปรียบเทียบกับระดับพัฒนาการที่ควรจะเป็นของเด็กในวัยเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ ในการประเมินความพิการในเด็กจึงต้องใช้กระบวนการพิเศษ

ในขั้นแรก จะมีเครื่องมือที่ใช้ในการคัดกรองในเด็กที่มีแนวโน้มสูงที่จะมีความพิการ หากประเมินแล้วผลเป็นบวก เด็กในกลุ่มนี้จะได้รับการประเมินในขั้นที่สอง ซึ่งจะเป็นการประเมินที่ละเอียดขึ้นโดยนักวิชาชีพด้านการดูแลสุขภาพ เด็กที่ผลการประเมินเป็นลบส่วนหนึ่งก็จะได้รับการประเมินในขั้นที่สองด้วยเช่นกัน เพื่อเป็นการชดเชยจำนวนเด็กในกลุ่มที่ผลการประเมินเป็นลบที่อาจเกิดจากการผิดพลาดในการประเมินขั้นที่หนึ่ง (ด้วยเหตุผลด้านสถิติ) เครื่องมือที่ใช้กันแพร่หลายที่สุดจนถึงปัจจุบัน ได้แก่ Ten Question Screening Instrument (TSI) อย่างไรก็ตาม UNICEF และ WG ได้พัฒนาชุดคำถามล่าสุด ซึ่งได้มีการนำไปทดสอบในหลายประเทศแล้ว ขณะนี้ UNICEF อยู่ระหว่างการรวบรวมข้อเสนอแนะสำหรับนำไปใช้เพื่อพัฒนาการประเมินขั้นที่สอง

เนื่องจากการประเมินความพิการในเด็กเป็นเรื่องที่ยาก ตัวชี้วัดหลายตัวในคู่มือฉบับนี้จึงเน้นกลุ่มคนที่อายุสิบปีขึ้นไป ในการศึกษาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของเด็กพิการจำเป็นต้องมีการศึกษาเป็นกรณีพิเศษเฉพาะสำหรับเด็ก ซึ่งทาง UNICEF แนะนำให้ใช้กระบวนการประเมินแบบใหม่ในการสำรวจรอบที่หกของ

Multiple Indicator Cluster Survey (MICS) ซึ่งเป็นเครื่องมือใหม่ที่ UNICEF พัฒนาขึ้นเพื่อใช้ประเมินคุณภาพชีวิตของเด็ก

บทที่ 2:

การประเมินสภาพแวดล้อม

ด้วยเหตุที่ว่า ความพิการเกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาวะของบุคคลและสภาพแวดล้อม ดังนั้น เราจึงต้องทำความเข้าใจทั้งสองสิ่งนี้

ในส่วนของสภาพแวดล้อมนั้น มีสองระดับด้วยกัน ระดับแรก คือ สภาพแวดล้อมระดับบุคคล โดยความพิการเกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาวะของบุคคลและสภาพแวดล้อมที่ใกล้ตัวเขาที่สุด เช่น บ้าน ที่ทำงาน ตลาดที่เขาไปจับจ่ายซื้อของ สถานที่สักการะ โรงเรียน สถานที่ราชการที่ไปติดต่อ รถประจำทางที่ใช้ในการเดินทาง รวมทั้งพื้นที่หรือสถานที่ที่เขามีปฏิสัมพันธ์ด้วย โดยเป็นเรื่องของสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ทั้งในด้านของโครงสร้างและวัสดุ รวมไปถึงทัศนคติ กฎระเบียบ/กฎหมาย หรือนโยบายที่มีอยู่ในสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้น ระดับที่สองคือ สภาพแวดล้อมระดับสังคม ซึ่งจะครอบคลุมระบบการจัดการสินค้าและบริการสำหรับสังคมโดยรวม ได้แก่ การศึกษา การดูแลสุขภาพ ที่อยู่อาศัย ตำรวจ การป้องกันอัคคีภัย อาหาร การบันเทิงและนันทนาการ

สภาพแวดล้อมระดับบุคคลเป็นส่วนหนึ่งของสภาพแวดล้อมระดับสังคม และถูกกำหนดโดยสภาพแวดล้อมที่ใกล้ตัวบุคคลนั้นที่สุดรวมทั้งกิจกรรมที่บุคคลนั้นกระทำหรือพยายามกระทำ

การสำรวจสภาพแวดล้อมระดับสังคม ก็คือการตรวจสอบสภาพแวดล้อมในชุมชนนั้น เช่น มีรายการหรือ check list สำหรับตรวจสอบคลินิกสุขภาพในชุมชนว่าเอื้อต่อการเข้าถึงหรือการใช้บริการของคนพิการหรือไม่ สำหรับโรงเรียน ต้องคำนึงถึงความสะดวกสำหรับเด็กพิการทุกประเภท เช่น ระยะทางระหว่างจุดจอดรถประจำทางกับเส้นทางที่นักเรียนพิการใช้ในการเดินทางไปยังอาคารเรียน ที่จอดรถคนพิการ ลิฟต์ ประตูทางเข้า ลักษณะพื้นผิวสัมผัส เป็นต้น

ในการที่จะศึกษาอุปสรรคด้านทัศนคตินั้น ต้องใช้การสำรวจทัศนคติ เช่น แบบสำรวจความรู้ ทัศนคติ และการนำไปปฏิบัติ (KAPS) ซึ่งใช้กันอย่างแพร่หลายในการรวบรวมข้อมูลเพื่อการวางแผนและพัฒนาโครงการ ถึงแม้จะมีนักวิเคราะห์บางคนตั้งคำถามถึงความน่าเชื่อถือของคำตอบที่ได้จากการถามทัศนคติของคนโดยตรง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บางคนอาจจะกลัวว่าจะถูกตำหนิถ้าหากมีทัศนคติไม่ถูกต้องในทาง

การเมือง แต่ทว่า KAPS ก็เป็นเครื่องมือที่เหมาะสมสำหรับการสำรวจว่าคนทั่วไปตระหนักถึงกฎหมาย นโยบาย และบริการที่มีอยู่หรือไม่ ในส่วนของอุปสรรคด้านกฎหมายและนโยบายนั้น ต้องศึกษาจาก เอกสารที่มีอยู่หรือจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

ประโยชน์ของการสำรวจระดับสังคม คือ สามารถศึกษาอุปสรรคด้านสภาพแวดล้อมได้ครอบคลุม นอกจากนี้ยังเป็นการประเมินที่ได้มาตรฐานมากกว่า (หากไม่นับการถามทัศนคติจากผู้ให้สัมภาษณ์ โดยตรง) และจัดว่าเป็นการประเมินที่มีความเป็นวัตถุวิสัย (objective) มากกว่า (คือปราศจากอคติหรือ ความรู้สึกส่วนตัว) ข้อเสียคือ การสำรวจระดับสังคมเพียงอย่างเดียวไม่สามารถระบุได้ว่า สิ่งใดเป็น อุปสรรคสำคัญที่ทำให้เกิดความยากลำบากในการทำกิจกรรมประจำวันของบุคคล จึงอาจไม่มีประโยชน์นัก ในการที่จะศึกษาว่าควรให้ความสำคัญกับประเด็นด้านสภาพแวดล้อมประเด็นใดเป็นพิเศษในการกำหนด นโยบายสาธารณะ

ความเชื่อมโยงของประเด็นต่างๆ ที่ได้กล่าวในบทนี้ จะมีการกล่าวถึงอีกครั้งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับตัวชี้วัด บางตัวซึ่งจะกล่าวถึงในบทต่อไป

ความแพร่หลาย

คำคำนี้จะปรากฏในตัวชี้วัดจำนวนหนึ่งของยุทธศาสตร์อินชอน ความหมายของคำว่าความแพร่หลาย ใน ที่นี้มีหลายระดับ เช่น “ความแพร่หลายของโครงการของรัฐบาล” อาจมีความหมายเพียงแค่ว่า โครงการที่ว่ นั้นมีอยู่จริงหรือไม่ แต่ในการประเมินโครงการดังกล่าวอาจมีอุปสรรค การที่บุคคลจะสามารถได้รับ ประโยชน์จากโครงการนั้นได้ ประการแรกบุคคลนั้นจะต้องทราบว่ามีการดังกล่าว สามารถสมัครได้ และเมื่อได้รับการตอบรับให้เข้าร่วมโครงการแล้ว จะต้องมีความพร้อมทั้งทางการเงินและการบริหารจัดการที่มี ประสิทธิภาพเพื่อการจัดหาสินค้าและบริการให้กับทุกคนที่มีสิทธิ์เป็นผู้รับประโยชน์จากโครงการนั้น นอกจากนี้ กระบวนการรับสมัครและการกำหนดคุณสมบัติต้องกระทำอย่างเหมาะสมเพื่อให้เข้าถึง ประชากรกลุ่มเป้าหมาย

จะเห็นว่า ประเด็นแรกของความแพร่หลาย คือคำถามที่ว่า *สิ่งนั้นมีอยู่จริงหรือไม่* เป็นประเด็นที่ง่ายต่อการ สำรวจ โดยเฉพาะในการสำรวจรายปี หากต้องการศึกษาประเด็นอื่นๆ ที่ลึกซึ้งกว่านี้ในเรื่องของความ

แพร่หลาย จะต้องมีการเก็บข้อมูลที่ครอบคลุมมากกว่านี้ โดยนอกจากจะศึกษาว่าโครงการนั้นมีอยู่จริงหรือไม่แล้ว ยังต้องศึกษาว่าโครงการนั้นมีการดำเนินงานที่ดีหรือไม่ ด้วย

สำหรับวัตถุประสงค์ของตัวชี้วัดของยุทธศาสตร์ในซอนนั้น ความแพร่หลาย หมายถึง โครงการนั้นมีอยู่จริงหรือไม่ ซึ่งเป็นตัวชี้วัดที่มีความเป็นไปได้มากกว่า อย่างไรก็ตาม ขอแนะนำว่า ในทุกสองหรือสามปีควรมีการศึกษาว่าโครงการที่มีอยู่นั้นสามารถเข้าถึงประชากรกลุ่มเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่

บทที่ 3:

การเก็บข้อมูลแบบรวมประเด็นด้านคนพิการ

ปัญหาสำคัญประการหนึ่งในการเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ ก็คือ ขอบเขตที่จะใช้ในการตัดสินใจว่าเมื่อใดควรใช้วิธีเก็บข้อมูลคนพิการไปพร้อมกับการสำรวจหรือการสัมภาษณ์ที่มีการทำเป็นประจำอยู่แล้ว เมื่อใดควรใช้วิธีเก็บข้อมูลคนพิการโดยเพิ่มเข้าไปเป็นหมวดหนึ่งของการเก็บข้อมูลโดยรวม และเมื่อใดควรเก็บข้อมูลคนพิการโดยใช้วิธีการสำรวจเฉพาะคนพิการ ทั้งนี้ การรวมเอาประเด็นเกี่ยวกับคนพิการเข้าไว้ใน การสำรวจหรือการสัมภาษณ์ที่มีอยู่ มีประโยชน์หลายประการ *ประการแรก* เป็นการรวมประเด็นเกี่ยวกับคน พิการเข้ากับตัวชี้วัดที่มีอยู่และเป็นที่ยอมรับแล้ว ซึ่งจะช่วยให้ตัวชี้วัดเหล่านั้นครอบคลุมคนทุกกลุ่ม *ประการที่สอง* เป็นการลดค่าใช้จ่าย เพราะว่าเพียงแค่รวมประเด็นเกี่ยวกับคนพิการเข้าไว้ในเครื่องมือที่มี อยู่แล้ว *ประการที่สาม* เป็นการส่งสัญญาณว่า เรื่องเกี่ยวกับคนพิการเป็นประเด็นหลักในการกำหนด นโยบาย ไม่ใช่เป็นเพียงประเด็นที่สืบเนื่องจากประเด็นอื่น และเป็นประเด็นที่สามารถรวมเข้ากับการเก็บ ข้อมูลทั่วไปที่มีอยู่ โดยไม่จำเป็นต้องทำการสำรวจแยกเป็นการเฉพาะ

อย่างไรก็ตาม ในบางครั้ง การสำรวจเกี่ยวกับคนพิการเป็นการเฉพาะก็เป็นเรื่องจำเป็น เช่น รัฐบาลอาจ ต้องการข้อมูลที่ไม่สามารถเก็บได้โดยใช้เครื่องมือที่มีอยู่ หรืออาจเป็นข้อมูลที่มีรายละเอียดมากและต้องใช้ พื้นที่เพิ่มเติมหากจะใช้เครื่องมือที่มีอยู่ หรือในบางครั้งอาจต้องใช้กลุ่มตัวอย่างที่แตกต่าง เพื่อแบ่งข้อมูล ออกเป็นส่วนๆ ตามที่ต้องการ เช่น แบ่งกลุ่มตามประเภทความพิการ หรือกลุ่มย่อยในลักษณะอื่น สาเหตุ อีกประการที่จำเป็นต้องมีการสำรวจเกี่ยวกับคนพิการเป็นการเฉพาะก็คือ ไม่สามารถรอเก็บข้อมูลพร้อม การสำรวจโดยรวม เนื่องจากการสำรวจโดยรวมอาจกระทำทุก 5 ปี หรือ 10 ปี ซึ่งหากเราต้องการสำรวจ ข้อมูลเกี่ยวกับคนพิการในช่วงที่มีการเว้นระยะของการสำรวจโดยรวมก็อาจต้องรอเป็นเวลานาน (เนื่องจาก ตัวชี้วัดบางตัวมีการเปลี่ยนแปลงช้า ไม่เหมือนตัวชี้วัดทางเศรษฐกิจหรือสังคม ดังนั้นจึงไม่ได้มีการสำรวจ บ่อย) ตัวอย่างเช่น อุปสรรคที่สำคัญในการจ้างงานอาจไม่ได้เปลี่ยนทุกปี ดังนั้น จึงไม่จำเป็นต้องเก็บข้อมูล ทุกปี แต่อาจกระทำในทุกๆ สองหรือสามปี ด้วยเหตุนี้ ในบางครั้งจึงจำเป็นต้องมีการสำรวจเกี่ยวกับคน พิการเป็นการเฉพาะ หรือเก็บข้อมูลเกี่ยวกับคนพิการพร้อมๆ กับการสำรวจที่ทำเป็นประจำโดยใช้เครื่องมือ การสำรวจที่มีอยู่ ทั้งนี้ จะกระทำเป็นครั้งคราวในช่วงที่มีการเว้นระยะของการสำรวจโดยรวมเท่านั้น

เนื่องจากข้อจำกัดด้านความยาวของแบบสำรวจ สัมภาษณ์ หรือแบบฟอร์มต่างๆ คำถามในแบบสำรวจหรือแบบฟอร์มเหล่านี้จึงควรมีจำนวนน้อยที่สุด ชุดคำถามของ WG ได้รับการออกแบบมาเพื่อใช้ในการสำรวจความพิการโดยใช้ชุดคำถามสั้นๆ แต่มีค่าความเชื่อมั่น (reliability) สูง และได้รับการทดสอบอย่างกว้างขวางในหลายประเทศทั้งประเทศพัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนา ดังนั้น จึงขอเสนอให้ใช้คำถามในชุดคำถามของ WG เป็นคำถามหลักสำหรับเครื่องมือการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับคนพิการ

ในการสร้างตัวชี้วัดสำหรับยุทธศาสตร์อินชอนนั้น การที่จะพิจารณาว่าบุคคลใดมีความพิการ ให้ออกจากการตอบคำถามในชุดคำถามของ WG (ตาราง 1) คือ ถ้าตอบว่า “มีความยากลำบากมาก” หรือ “ไม่สามารถทำได้เลย” อย่างน้อยหนึ่งข้อ ให้จัดว่าบุคคลนั้นมีความพิการ ซึ่งวิธีนี้เป็นวิธีที่ใช้ในรายงานโลกด้านความพิการ (World Report on Disability)

อย่างไรก็ตาม ข้อมูลของผู้ที่มีความยากลำบากในระดับต่ำกว่า ควรได้รับการวิเคราะห์ในชั้นที่ละเอียดกว่า ผู้ที่มีความยากลำบากในระดับสูง (เช่น ในกรณีของผู้ที่มีความยากลำบากในระดับปานกลางหรือระดับต่ำมากกว่าหนึ่งข้อ) เพื่อทำความเข้าใจถึงผลกระทบของความพิการที่มีต่อคนกลุ่มนี้ ในบริบทของบางประเทศ ผู้ที่มีความยากลำบากแม้ในระดับต่ำก็อาจได้รับผลกระทบมาก และมีผลสัมฤทธิ์ที่ต่ำกว่าคนที่ไม่พิการค่อนข้างมาก เช่น อาการสายตาสั้นอาจไม่ใช่ปัญหาใหญ่สำหรับคนที่สามารถหาแว่นมาใส่ได้ จึงไม่ถือว่ามีพิการ แต่สำหรับคนที่ไม่สามารถซื้อหาแว่นสายตาใส่ อาจมีปัญหาในการเรียนมาก จนอาจเป็นเหตุให้มีอัตราการหยุดเรียนกลางคันสูง ซึ่งจะมีผลต่อฐานะทางเศรษฐกิจของเด็กกลุ่มนี้ในอนาคต ดังนั้น จึงจะเป็นการดีหากจะมีการรายงานตัวชี้วัดของยุทธศาสตร์อินชอนในกลุ่มของคนที่มีความยากลำบากในทุกระดับ ไม่ใช่รายงานเพียงคนที่มีความยากลำบากในระดับสูง (ได้แก่กลุ่มคนที่ตอบว่า “มีความยากลำบากมาก” หรือ “ไม่สามารถทำได้เลย”) เท่านั้น (ตาราง 1)

ในการประเมินความพิการ ไม่ว่าจะใช้เครื่องมือใดในการประเมิน จะต้องมีแนวทางเดียวกัน ไม่เช่นนั้น ข้อมูลที่ได้จะไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ ยกตัวอย่างเช่น ในการสำรวจด้านสุขภาพใช้วิธีหนึ่งในการสำรวจ แต่ในการสำรวจเพื่อกำหนดค่าใช้จ่ายสำหรับสวัสดิการคนพิการใช้อีกวิธีหนึ่ง ข้อมูลเกี่ยวกับคนพิการที่ได้จากการสำรวจสองครั้งนี้จะไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกันหรือนำมาใช้อ้างอิงได้ แต่อย่างที่กำลังกล่าวไปแล้วในบทก่อนหน้าว่า ไม่จำเป็นต้องใช้เกณฑ์เดียวกันในการประเมินคนพิการเพื่อกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่สามารถเข้าร่วมโครงการต่างๆ รวมทั้งไม่จำเป็นต้องใช้วิธีการแบ่งระดับความพิการแบบ

เดียวกันในการกำหนดคุณสมบัติของผู้รับประโยชน์จากโครงการหรือบริการทุกโครงการ เพียงแต่ว่า คำถามที่ใช้ในการสำรวจเพื่อวัตถุประสงค์ต่างๆ เหล่านี้ ต้องเป็นคำถามเดียวกันเพื่อให้เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มผู้รับประโยชน์แต่ละกลุ่มได้ง่ายขึ้น

ถ้าหากต้องการข้อมูลที่ละเอียดขึ้น หรือหากมีเนื้อหาที่พอมองในแบบสำรวจ ก็อาจเพิ่มคำถามในแบบสำรวจที่มีอยู่ได้ ทั้งนี้ WG ได้พัฒนาและทดสอบชุดคำถามที่มีคำถามมากกว่านี้อีกหนึ่งชุด และ WHO ก็อยู่ในระหว่างการร่างแบบสำรวจความพึงการฉบับที่มีความยาวมากขึ้น ชุดคำถามเหล่านี้สามารถใช้เป็นตัวอย่างสำหรับข้อคำถามในการสำรวจความพึงการ โดยอาจต้องมีการปรับให้เหมาะสมกับแต่ละบริบท อย่างไรก็ตาม ควรมีการนำคำถามหลักในตาราง 1 มาใช้เสมอเพื่อให้เกิดความเข้าใจความสัมพันธ์ของตัวชี้วัดที่ได้จากการสำรวจด้วยวิธีที่ต่างกัน

ในคู่มือเล่มนี้ จะมีการนำเสนอเครื่องมือที่เหมาะสมในการเก็บข้อมูลและความถี่ในการเก็บข้อมูลสำหรับทุกตัวชี้วัดของยุทธศาสตร์อินซอน

ในการพัฒนาวิธีการเก็บข้อมูลให้ดีขึ้น มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาทบทวนการเก็บข้อมูลด้านคนพิการที่มีอยู่ เพื่อประเมินคุณภาพ ช่องว่าง และจัดทำข้อมูลพื้นฐาน (ในกรณีที่ข้อมูลมีความเหมาะสม)
2. ทดสอบและประยุกต์ใช้วิธีการประเมินความพิการที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล เพื่อนำมาใช้ในการสัมภาษณ์ การสำรวจ และการเก็บข้อมูลของหน่วยงาน เพื่อสำรวจความพิการ เพื่อให้ข้อมูลที่ได้เป็นข้อมูลที่สามารถนำมาเปรียบเทียบกับข้อมูลของผู้ที่ไม่มีความพิการ
3. พัฒนาคำถามเพื่อใช้ในการสำรวจความพิการระดับชาติ (หรือการสำรวจอื่นๆ) ซึ่งเน้นที่ปัญหาด้านสภาพแวดล้อมซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเข้าถึง โดยหารือกับองค์กรคนพิการและผู้ที่มีแนวโน้มว่าจะใช้ประโยชน์จากข้อมูลเหล่านี้ เพื่อจะได้ทราบถึงข้อกังวลที่เกิดขึ้นในบริบทของประเทศนั้นๆ รวมทั้งประเด็นด้านนโยบาย
4. ทบทวนเครื่องมือเก็บข้อมูลที่ทำตามวัตถุประสงค์ของผู้บริจาค และชี้แนะแนวทางแก้ไข เพื่อให้เครื่องมือเหล่านั้นสอดคล้องกับความต้องการของประเทศในด้านตัวชี้วัดที่เกี่ยวกับความพิการ

5. ส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือระหว่างกระทรวงที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้มีเครื่องมือที่มีค่าความเชื่อมั่นและค่าความเที่ยงสูง สามารถตอบสนองของความต้องการของผู้ใช้ในแต่ละกระทรวง รวมทั้งตอบโจทยปัญหาที่เป็นประเด็นตัดขวางกับเรื่องอื่นๆ

ตอนที่ 2:

การปฏิบัติตามตัวชี้วัด

ของยุทธศาสตร์อินชอน

เป้าประสงค์ที่ 1:

ลดความยากจนและขยายโอกาสในการทำงานและการจ้างงาน

เป้าหมาย

1. (เอ) ขจัดความยากจนรุนแรงในกลุ่มคนพิการ
1. (บี) เพิ่มงานและการจ้างงานให้กับคนพิการในวัยแรงงานที่สามารถทำงานได้และมีความต้องการที่จะทำงาน
1. (ซี) เพิ่มการมีส่วนร่วมของคนพิการในแผนงานการฝึกอาชีพและแผนงานส่งเสริมการจ้างงานซึ่งได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากรัฐบาล

ตัวชี้วัดเพื่อประเมินความก้าวหน้า

ตัวชี้วัดหลัก

- 1.1 สัดส่วนคนพิการที่ดำรงชีวิตอยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจน (ตามเกณฑ์มาตรฐานสากล เส้นความยากจนคือผู้ที่มีรายได้ต่ำกว่า 1.25 ดอลลาร์สหรัฐต่อวัน) จากข้อมูลที่ปรับปรุงโดยธนาคารโลกและจากการเปรียบเทียบกับประชากรโดยรวม
- 1.2 อัตราส่วนของคนพิการที่ได้รับการจ้างงานเปรียบเทียบกับประชากรทั่วไปที่ได้รับการจ้างงาน
- 1.3 สัดส่วนคนพิการที่เข้าร่วมในแผนงานการฝึกอาชีพและแผนงานส่งเสริมการจ้างงานซึ่งได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากรัฐบาลเปรียบเทียบกับคนทั่วไปที่เข้าร่วมในแผนงานเหล่านี้

ตัวชี้วัดเสริม

- 1.4 สัดส่วนคนพิการที่ดำรงชีวิตอยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจนตามเกณฑ์มาตรฐานของประเทศ

-
- 1.1 สัดส่วนคนพิการที่ดำรงชีวิตอยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจน (ตามเกณฑ์มาตรฐานสากล เส้นความยากจนคือผู้ที่มีรายได้ต่ำกว่า 1.25 ดอลลาร์สหรัฐต่อวัน) จากข้อมูลที่ปรับปรุงโดยธนาคารโลกและจากการเปรียบเทียบกับประชากรโดยรวม
-

คำจำกัดความ

สัดส่วนของคนพิการที่มีรายได้หรือการบริโภคต่ำกว่าเส้นแบ่งความยากจนสากล (คือต่ำกว่า 1.25 ดอลลาร์สหรัฐต่อวัน ตามประกาศของปี พ.ศ. 2548) จะถูกนำมาปรับใช้กับค่าเทียบเคียงด้านกำลังซื้อ (Purchase Power Parity – PPP)

เส้นแบ่งความยากจน เป็นจุดที่แบ่งระหว่างคนยากจนกับคนไม่ยากจน โดยยึดค่าประเมินต่ำสุดของการอุปโภคบริโภค (หมายถึงการบริโภคอาหารและสิ่งอื่นที่ในประเทศนั้นถือว่าเป็นสิ่งจำเป็น) เป็นเส้นแบ่ง

ส่วนค่าความเสมอภาคด้านกำลังซื้อ หรือ PPP เป็นการเปรียบเทียบค่าเงินระหว่างประเทศ โดยเปรียบเทียบจากเงินที่ใช้ในการซื้อสินค้าหรือบริการในประเทศหนึ่ง เทียบกับเงินที่ใช้ในการซื้อสินค้าหรือบริการประเภทเดียวกันในอีกประเทศหนึ่ง เช่น ซื้อเสื้อยืดหนึ่งตัวในประเทศไทย ใช้เงิน 100 บาท ซื้อเสื้อยืดในระดับคุณภาพเดียวกันในอเมริกา ใช้เงิน 10 ดอลลาร์ จึงสรุปได้ว่า ค่าเงิน 100 บาทในประเทศไทยมีค่าเท่ากับเงิน 10 ดอลลาร์ในอเมริกา เป็นการเปรียบเทียบค่าเงินที่ไม่ได้ยึดตามอัตราแลกเปลี่ยน แต่ยึดตามมูลค่าที่แท้จริงของเงิน

ในการเปรียบเทียบความยากจนในระดับสากล มักใช้อัตราการบริโภคมากกว่า อย่างไรก็ตาม แต่ละประเทศสามารถรายงานตัวชี้วัดข้อ 1.1 โดยใช้ระดับรายได้ เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลระดับประเทศและข้อมูลระดับสากล

วิธีการคำนวณ

$$\frac{D_{<PL}}{D} \times 100(\%)$$

$D_{<PL}$ หมายถึง จำนวนคนพิการที่มีรายได้ต่ำกว่า 1.25 ดอลลาร์สหรัฐต่อวัน

D หมายถึงจำนวนคนพิการทั้งหมด

วิธีการเก็บข้อมูล

การสัมภาษณ์เคาะซึ่งเก็บข้อมูลเกี่ยวกับรายได้หรือการบริโภค เช่น การสำรวจรายได้และค่าใช้จ่ายครัวเรือน (Household Income and Expenditure Survey - HIES) และการสำรวจมาตรฐานค่าครองชีพ (Living Standards Measurement Survey - LSMS) ควรมีหน่วยหนึ่งหรือฝ่ายหนึ่งที่เก็บข้อมูลของคนพิการโดยใช้วิธีการของ Washington Group on Disability Statistics (WG) แต่เนื่องจากการสัมภาษณ์แบบดั้งเดิม

เหล่านี้ ไม่ได้รวมประเด็นด้านความพิการเข้าไว้ด้วย จึงควรจะต้องมีการทบทวนเครื่องมือที่ใช้ในการสำมะโนที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน สำหรับในบางประเทศซึ่งไม่มีการสำมะโนในลักษณะนี้ จะต้องหาวิธีเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับคนพิการ เช่น จัดทำโครงการขนาดเล็กเพื่อศึกษาระดับรายได้ของครัวเรือนที่มีคนพิการ ในการพัฒนากรอบแนวทางการสำรวจนั้น มีประเด็นที่ต้องให้ความสำคัญเป็นพิเศษ ดังนี้

- ในการวัดความยากจนในประเทศกำลังพัฒนา มักนิยมใช้อัตราการบริโภคเป็นเกณฑ์มากกว่าระดับรายได้ เพราะมีคนจำนวนมากที่ทำงานให้กับครอบครัวโดยไม่ได้รับเงินเดือนหรือมีรายได้ประจำ การบริโภคในคนกลุ่มนี้เกิดจากการเป็นส่วนหนึ่งในการผลิตของครัวเรือน โดยได้รับค่าตอบแทนเป็นลักษณะของความช่วยเหลือมากกว่าเป็นเงิน
- ในการสำรวจลักษณะนี้ จะต้องหาให้ได้ว่าคนพิการทำประโยชน์อะไรให้กับครอบครัวบ้าง ทั้งที่เป็นตัวเงินและในลักษณะของการช่วยครอบครัวในด้านอื่น

ธนาคารโลก ได้จัดพิมพ์ อัตรา PPP ของแต่ละประเทศเป็นประจำทุกปี

1.2 อัตราส่วนของคนพิการที่ได้รับการจ้างงานเปรียบเทียบกับประชากรทั่วไปที่ได้รับการจ้างงาน

คำจำกัดความ

ความหมายของตัวชี้วัดข้อนี้ คือ สัดส่วนของประชากรพิการในวัยแรงงานที่ได้รับการจ้างงาน ทั้งนี้ความหมายของประชากรในวัยแรงงานแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ แต่ในประเทศส่วนใหญ่ ประชากรในวัยแรงงาน หมายถึง ผู้ที่มีอายุระหว่าง 15 ถึง 64 ปี

การจ้างงานแบ่งเป็น การจ้างงานแบบเป็นทางการและการจ้างงานแบบไม่เป็นทางการ องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ได้ให้ความหมายของการจ้างงานแบบไม่เป็นทางการว่า หมายถึง ผู้ที่ประกอบอาชีพส่วนตัว ผู้ที่ทำงานกับครอบครัว ลูกจ้างซึ่งทำงานแต่เป็นงานที่ไม่ได้รับการคุ้มครองภายใต้กฎหมายแรงงาน สมาชิกสหกรณ์ผู้ผลิตซึ่งมีลักษณะไม่เป็นทางการ และแรงงานที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้าเพื่อใช้ในครัวเรือนตนเอง

วิธีการคำนวณ

$$\frac{D_{EM}}{P_{EM}} \times 100(\%)$$

D_{EM} หมายถึง จำนวนคนพิการอายุระหว่าง 15 ถึง 64 ปี ที่มีงานทำ

P_{EM} หมายถึง จำนวนคนอายุระหว่าง 15 ถึง 64 ปี ที่มีงานทำ (ทั้งที่เป็นคนพิการและไม่พิการ)

วิธีการเก็บข้อมูล

การสำรวจแรงงานแห่งชาติ (National Labour Force Survey – LFS) เป็นแหล่งข้อมูลด้านการจ้างงานคนพิการที่ดีที่สุดถ้าหากว่าได้มีการรวมประเด็นด้านคนพิการเข้าไว้ด้วย ตามข้อเสนอแนะของ WG ในประเทศที่ไม่มีการสำรวจแรงงานแห่งชาติ ให้ใช้การสำรวจรายได้และค่าใช้จ่ายครัวเรือน (HIES) แทน โดยเพิ่มประเด็นในการสำรวจเข้าไปอีกสองประเด็น ได้แก่ ประเด็นด้านความพิการ และประเด็นด้านการจ้างงานเข้าไปในแบบสอบถามของ HIES โดยประเด็นด้านการจ้างงานที่เพิ่มเข้าไปในแบบสอบถามของ HIES นี้ ต้องมีการอธิบายประเภทของงานไว้อย่างชัดเจน

1.3 สัดส่วนคนพิการที่เข้าร่วมในแผนงานการฝึกอาชีพและแผนงานส่งเสริมการจ้างงานซึ่งได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากรัฐบาลเปรียบเทียบกับคนทั่วไปที่เข้าร่วมในแผนงานเหล่านี้

คำจำกัดความ

สัดส่วนคนพิการที่เข้าร่วมในแผนงานการฝึกอาชีพและแผนงานส่งเสริมการจ้างงานซึ่งได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากรัฐบาล ซึ่งหมายรวมถึงแผนงานที่จัดขึ้นเพื่อคนพิการโดยเฉพาะและแผนงานสำหรับคนทั่วไป

วิธีการคำนวณ

$$\frac{D_{TP}}{P_{TP}} \times 100(\%)$$

D_{TP} หมายถึงจำนวนคนพิการที่เข้าร่วมในแผนงาน

P_{TP} หมายถึงจำนวนผู้เข้าร่วมในแผนงานทั้งหมด ทั้งที่เป็นคนพิการและคนที่ไม่พิการ

ในการคำนวณ ต้องรวมจำนวนผู้เข้าร่วมแผนงานทุกแผนงานทั่วประเทศที่เกี่ยวข้องกับการฟื้นฟูสมรรถภาพ ด้านอาชีพ การฝึกอาชีพ และแผนงานส่งเสริมการจ้างงานในลักษณะอื่น

วิธีการเก็บข้อมูล

ควรเก็บข้อมูลจากบันทึกของหน่วยงาน ซึ่งหมายถึงว่า ต้องมีการกำหนดให้ทุกแผนงานมีการเก็บข้อมูล อย่างเป็นระบบ โดยต้องมีการถามคำถามที่เกี่ยวกับความพิการด้วย ข้อมูลเหล่านี้ ควรรวบรวมไว้ที่ ส่วนกลาง เช่น กระทรวงแรงงาน

ตัวชี้วัดเสริม

1.4 สัดส่วนคนพิการที่ดำรงชีวิตอยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจนตามเกณฑ์มาตรฐานของประเทศ

ตัวชี้วัดนี้ คล้ายกับตัวชี้วัดข้อ 1.1 แต่ไม่มีการปรับค่าเทียบเคียงด้านกำลังซื้อ (PPP) แต่จะใช้เส้นแบ่งความยากจนของประเทศมากกว่า โดยมีหน่วยเป็นสกุลเงินของประเทศนั้นๆ

กรุณาดูรายละเอียดได้จากตัวชี้วัดข้อ 1.1

เป้าประสงค์ที่ 2:

ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองและการตัดสินใจ

เป้าหมาย

2. (เอ) ประกันว่าคนพิการมีตัวแทนในหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ในการตัดสินใจ
2. (บี) จัดบริการที่สมเหตุสมผลเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของคนพิการในกระบวนการทางการเมือง

ตัวชี้วัดเพื่อประเมินความก้าวหน้า

ตัวชี้วัดหลัก

- 2.1 สัดส่วนคนพิการในรัฐสภาหรือองค์กรนิติบัญญัติแห่งชาติอื่นๆ ในระดับเดียวกัน

- 2.2 สัดส่วนของสมาชิกที่อยู่ในกลไกความร่วมมือระดับชาติในด้านคนพิการซึ่งเป็นตัวแทนคนพิการทุกประเภท
- 2.3 สัดส่วนของตัวแทนคนพิการในกลไกระดับชาติด้านความเสมอภาคทางเพศ และการเสริมพลังสตรี
- 2.4 สัดส่วนของคณาชิกเลือกตั้งในเมืองหลวงที่คนพิการสามารถเข้าถึงและกระบวนการต่างๆ ที่ทำให้มั่นใจว่าการลงคะแนน เป็นความลับ
- ตัวชี้วัดเสริม**
- 2.5 สัดส่วนคนพิการที่ดำรงตำแหน่งในคณะรัฐมนตรี
- 2.6 สัดส่วนคนพิการที่ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาในศาลฎีกา
- 2.7 มีกฎ ระเบียบ ที่กำหนดให้ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการเลือกตั้งต้องจัดทำกระบวนการเลือกตั้งที่เอื้อต่อการเข้าถึงของคนพิการทุกประเภท

2.1 สัดส่วนคนพิการในรัฐสภาหรือองค์กรนิติบัญญัติแห่งชาติอื่นๆในระดับเดียวกัน

คำจำกัดความ

สัดส่วนสมาชิกรัฐสภาที่เป็นคนพิการ สำหรับประเทศที่เป็นระบบสองสภา (เช่น วุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร หรือเรียกอีกอย่างว่าสภาสูง สภาล่าง) การนับจำนวนคนพิการจะนับแยกกันระหว่างสองสภา

วิธีการคำนวณ

$$\frac{L_D}{L} \times 100(\%)$$

L_D หมายถึง จำนวนสมาชิกรัฐสภาที่เป็นคนพิการ

L หมายถึง จำนวนสมาชิกรัฐสภาทั้งหมด ทั้งที่เป็นคนพิการและไม่พิการ

วิธีการเก็บข้อมูล

คำถามก็คือ เราจะค้นหาสมาชิกรัฐสภาที่เป็นคนพิการได้อย่างไร สำหรับตัวชี้วัดในข้อนี้จะต่างจากตัวชี้วัดของเป้าประสงค์ที่ 1 โดยจะใช้วิธีให้สมาชิกรัฐสภาที่เป็นคนพิการระบุว่าตนเองมีความพิการ โดยยึดตามแนวคำถามของ WG

แหล่งข้อมูลเบื้องต้น คือ บันทึกข้อมูลรายบุคคลของสมาชิกรัฐสภาซึ่งเก็บไว้ที่สำนักงานรัฐสภา ถ้าหากในบันทึกไม่ได้มีการระบุเรื่องความพิการ ก็ควรจะมีการเพิ่มคำถามในหมวดนี้เข้าไป ในการกรอกบันทึกข้อมูลรายบุคคล สมาชิกรัฐสภาที่เป็นคนพิการควรระบุด้วยตนเองว่ามีความพิการ

อีกวิธีหนึ่งคือ แจกแบบสำรวจความพิการอย่างสั้นให้กับสมาชิกรัฐสภาทุกคนตั้งแต่เข้ารับตำแหน่ง ในแบบสำรวจดังกล่าวอาจถามเกี่ยวกับสถานะด้านความพิการ ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับความพิการ และความเกี่ยวข้องกับคนพิการ เช่น มีสมาชิกในครอบครัวเป็นคนพิการ หรือมีประสบการณ์ในการทำงานด้านคนพิการ ฯลฯ

2.2 สัดส่วนของสมาชิกที่อยู่ในกลไกความร่วมมือระดับชาติในด้านคนพิการซึ่งเป็นตัวแทนคนพิการทุกประเภท

คำจำกัดความ

สัดส่วนของสมาชิกที่อยู่ในกลไกความร่วมมือระดับชาติในด้านคนพิการซึ่งเป็นตัวแทนจากองค์กรของคนพิการและองค์กรเพื่อคนพิการ

กลไกความร่วมมือระดับชาติด้านคนพิการ เป็นหน่วยงานระดับชาติที่ให้คำปรึกษาและประสานความร่วมมือเพื่อกำกับตรวจสอบนโยบายระดับชาติด้านคนพิการ โดยทั่วไปจะประกอบด้วย ผู้แทนจากภาครัฐจากกระทรวง กรมต่างๆ องค์กรภาคประชาสังคม องค์กรของคนพิการและองค์กรเพื่อคนพิการ รวมทั้งตัวแทนจากภาคส่วนอื่นที่เข้าร่วมและให้คำแนะนำรวมทั้งให้ข้อมูลตามที่ได้รับการร้องขอ

วิธีการคำนวณ

$$\frac{M_D}{M} \times 100(\%)$$

M_D หมายถึงจำนวนสมาชิกที่เป็นตัวแทนจากองค์กรของคนพิการและองค์กรเพื่อคนพิการ

M หมายถึงจำนวนสมาชิกทั้งหมดที่อยู่ในกลไกความร่วมมือระดับชาติในด้านคนพิการ

วิธีการเก็บข้อมูล

ข้อมูลสำหรับตัวชี้วัดข้อนี้ สามารถได้จากแฟ้มประวัติสมาชิกของกลไกความร่วมมือระดับชาติในด้านคนพิการ ซึ่งน่าจะมีรายชื่อองค์กรภาคีของกับกลไกความร่วมมือระดับชาติด้านคนพิการ บันทึกดังกล่าวควรจะถูกนำส่งพร้อมกับรายงานประเทศที่จัดส่งให้กับคณะกรรมการด้านสิทธิคนพิการแห่งสหประชาชาติ ซึ่งเป็นองค์กรอิสระที่ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญ ทำหน้าที่ตรวจสอบการดำเนินการตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ

2.3 สัดส่วนของตัวแทนคนพิการในกลไกระดับชาติด้านความเสมอภาคทางเพศและการเสริมพลังสตรี คำจำกัดความ

คำจำกัดความ

สัดส่วนของสมาชิกที่เป็นคนพิการในกลไกระดับชาติด้านความเสมอภาคทางเพศและการเสริมพลังสตรี

กลไกระดับชาติด้านความเสมอภาคทางเพศ เป็นหน่วยงานระดับชาติที่ให้คำปรึกษาและประสานความร่วมมือเพื่อกำกับตรวจสอบนโยบายระดับชาติด้านความเสมอภาคทางเพศ ประกอบด้วยสมาชิกผู้เกี่ยวข้องจากหลายภาคส่วน ทั้งนิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการ รวมทั้งสมาชิกจากองค์กรอิสระที่เป็นองค์กรรับผิดชอบ (independent accountability body) และองค์กรด้านการให้คำปรึกษา (advisory body) ซึ่งได้รับการยอมรับจากผู้เกี่ยวข้องว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลไกระดับชาติด้านความเสมอภาคทางเพศ

วิธีการคำนวณ

$$\frac{MG_D}{MG} \times 100(\%)$$

MG_D หมายถึง จำนวนสมาชิกที่เป็นคนพิการในกลไกระดับชาติด้านความเสมอภาคทางเพศ

MG หมายถึง จำนวนสมาชิกทั้งหมดในกลไกระดับชาติด้านความเสมอภาคทางเพศ

วิธีเก็บข้อมูล

เช่นเดียวกับตัวชี้วัดข้อ 2.1 เราสามารถเพิ่มคำถามในส่วนของความพิการเข้าไปในแบบบันทึกประวัติของสมาชิกในกลไกระดับชาติด้านความเสมอภาคทางเพศ

2.4 สัดส่วนของคหุหาเลือกตั้งในเมืองหลวงที่คนพิการสามารถเข้าถึงและกระบวนการต่างๆ ที่ทำให้มั่นใจว่าการลงคะแนน เป็นความลับ

คำจำกัดความ

สัดส่วนของศูนย์เลือกตั้งในเมืองหลวงที่ไม่มีอุปสรรคสำคัญต่อการเข้าถึงของคนพิการประเภทต่างๆ และกระบวนการที่ทำให้มั่นใจว่าการลงคะแนนเป็นความลับ

สำหรับประเทศพัฒนาแล้วบางประเทศ ซึ่งมีแนวทางปฏิบัติที่ได้มีการตกลงกันไว้เรื่องการออกแบบที่เป็นสากลอยู่แล้ว สามารถนำมาใช้เป็นมาตรฐานในการเข้าถึงคหุหาเลือกตั้งของคนพิการได้ โดยแนวทางปฏิบัติดังกล่าวจะกำหนดเรื่องการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวก ข้อมูล และบริการ ที่มีในศูนย์เลือกตั้ง รวมทั้งบัตรเลือกตั้งที่ออกแบบไว้สำหรับคนพิการด้านประสาทสัมผัส ด้านสติปัญญา และคนที่มีความลำบากในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก

วิธีการคำนวณ

$$\frac{S_A}{S} \times 100(\%)$$

S_A หมายถึง จำนวนศูนย์เลือกตั้งที่ได้มาตรฐานในด้านการเข้าถึง

S หมายถึง จำนวนศูนย์เลือกตั้งทั้งหมดในเมืองหลวงของประเทศ

วิธีการเก็บข้อมูล

ก่อนการเลือกตั้ง ต้องส่ง “แบบตรวจสอบการเข้าถึง” ไปยังศูนย์เลือกตั้งทั้งหมดในเมืองหลวง เพื่อตรวจสอบว่าได้มาตรฐานตามที่กำหนดไว้ในแนวทางปฏิบัติที่ได้มีการตกลงกันไว้หรือไม่ คณะทำงานจากรัฐบาลและตัวแทนจากองค์กรคนพิการสามารถทำงานร่วมกันในการประเมินความแม่นยำของแบบตรวจสอบการเข้าถึงโดยใช้การสุ่มตัวอย่าง ความร่วมมือจากองค์กรคนพิการเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้การตรวจสอบน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

ตัวชี้วัดเสริม

2.5 สัดส่วนคนพิการที่ดำรงตำแหน่งในคณะรัฐมนตรี

2.6 สัดส่วนคนพิการที่ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาในศาลฎีกา

เช่นเดียวกับตัวชี้วัดที่ 2.1 และ 2.3 ตัวชี้วัดที่ 2.5 และ 2.6 หมายถึงสัดส่วนของคนพิการที่ดำรงตำแหน่งในคณะรัฐมนตรี และตำแหน่งผู้พิพากษาในศาลฎีกา และวิธีที่นิยมในการระบุหาคนพิการในคณะรัฐมนตรี และในศาลฎีกา ก็คือ การให้สมาชิกระบุว่าตนเองมีความพิการหรือไม่

2.7 มีกฎ ระเบียบ ที่กำหนดให้ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการเลือกตั้งต้องจัดทำกระบวนการเลือกตั้งที่เอื้อต่อการเข้าถึงของคนพิการทุกประเภท

ตัวชี้วัดนี้ สามารถทำการรวบรวมและตรวจสอบได้อย่างสม่ำเสมอ โดยการทบทวนกฎหมายของประเทศ

เป้าประสงค์ที่ 3:

ส่งเสริมการเข้าถึงสภาพแวดล้อมทางกายภาพ การขนส่งสาธารณะ ความรู้สารสนเทศ และการสื่อสาร

เป้าหมาย

3. (เอ) เพิ่มความสามารถในการเข้าถึงสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่เป็นสาธารณะ ในเมืองหลวงของประเทศ

- 3. (บี) ส่งเสริมการเข้าถึงและการใช้บริการขนส่งสาธารณะ
- 3. (ซี) ส่งเสริมการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากบริการสารสนเทศและการสื่อสาร
- 3. (ดี) ลดสัดส่วนคนพิการที่ไม่สามารถมีอุปกรณ์เครื่องช่วยที่เหมาะสมตามความต้องการได้ให้เหลือเพียงครึ่งหนึ่ง

ตัวชี้วัดความก้าวหน้า

ตัวชี้วัดหลัก

- 3.1 สัดส่วนการเข้าถึงอาคารของหน่วยงานภาครัฐในเมืองหลวง
- 3.2 สัดส่วนการเข้าถึงอาคารของสนามบินนานาชาติ
- 3.3 สัดส่วนของการมีคำบรรยายตัวหนังสือและการมีล่ามภาษามือในรายการข่าวประจำวันของโทรทัศน์สาธารณะ
- 3.4 สัดส่วนการเข้าถึงเอกสารและเว็บไซต์สาธารณะ ซึ่งตรงตามมาตรฐาน เป็นที่ยอมรับในระดับสากล
- 3.5 สัดส่วนคนพิการที่ได้รับอุปกรณ์เครื่องช่วยตามความต้องการ

ตัวชี้วัดเสริม

- 3.6 การมีแผนงานตรวจสอบความสามารถในการเข้าถึง โดยต้องมีผู้เชี่ยวชาญที่เป็นคนพิการร่วมด้วย
- 3.7 การมีข้อบังคับในด้านมาตรฐานทางเทคนิคสำหรับการเข้าถึงโดยปราศจากอุปสรรคเพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำกับและรับรองการออกแบบอาคารสาธารณะ โดยพิจารณาจากมาตรฐานสากลที่มีอยู่ เช่น องค์การมาตรฐานสากล (ISO)
- 3.8 จำนวนล่ามภาษามือ
- 3.9 การมีข้อบังคับในด้านมาตรฐานทางเทคนิคสำหรับการเข้าถึงโดยปราศจากอุปสรรคเพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำกับและรับรองบริการที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสารสนเทศ เช่น เว็บไซต์สาธารณะ โดยพิจารณาจากมาตรฐานสากลที่มีอยู่ เช่นองค์การมาตรฐานสากล (ISO)

3.1 สัดส่วนการเข้าถึงอาคารของหน่วยงานภาครัฐในเมืองหลวง

คำจำกัดความ

สัดส่วนอาคารของหน่วยงานภาครัฐในเมืองหลวงที่คนพิการประเภทต่างๆ สามารถเข้าถึง คำว่าอาคารของหน่วยงานภาครัฐ หมายถึงอาคารสำนักงานของรัฐเองและอาคารที่มีการจัดบริการโดยภาครัฐ

อาคารของหน่วยงานภาครัฐที่คนพิการสามารถเข้าถึง หมายถึง อาคารที่ไม่มีอุปสรรคต่อคนพิการในการที่จะเข้าไปในอาคารและใช้สิ่งอำนวยความสะดวกภายในอาคารนั้น ซึ่งรวมไปถึงสภาพแวดล้อมที่ถูกสร้างขึ้น เช่น ลักษณะพื้นผิว ทางต่างระดับ ทางลาด ทางเดินภายในอาคาร ทางเข้าอาคาร ทางออกฉุกเฉิน ที่จอดรถ รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกทั้งภายในและภายนอกอาคาร ไฟส่องสว่าง บ้าย สัญลักษณ์ต่างๆ ระบบเตือนภัย และห้องน้ำ

วิธีการคำนวณ

$$\frac{B_A}{B} \times 100(\%)$$

B_A หมายถึง อาคารของหน่วยงานภาครัฐในเมืองหลวงที่คนพิการสามารถเข้าถึง

B หมายถึง อาคารของหน่วยงานภาครัฐในเมืองหลวงทั้งหมด

วิธีเก็บข้อมูล

การระบุอาคารที่คนพิการสามารถเข้าถึง ทำได้โดยการตรวจสอบประจำปีเพื่อตรวจสอบว่าอาคารนั้นๆ ได้มาตรฐานตามที่ได้มีการตกลงไว้หรือไม่ เมื่ออาคารใดอาคารหนึ่งได้รับการรับรองว่าเป็นอาคารที่คนพิการสามารถเข้าถึงได้โดยสมบูรณ์ อาคารนั้นก็ไม่ต้องได้รับการตรวจสอบด้านการเข้าถึงทุกปี เว้นแต่ว่าจะมีการปรับปรุงแก้ไขโครงสร้างหรือระบบภายในอาคาร

มาตรฐานด้านการเข้าถึง ควรเป็นมาตรฐานเดียวกัน และควรเป็นมาตรฐานสากล เช่น มาตรฐาน ISO โดยคำนึงถึงบริบทของแต่ละแห่ง ในส่วนของสภาพแวดล้อมที่ถูกสร้างขึ้นนั้น มีมาตรฐาน ISO 21542:2011 ว่าด้วยการก่อสร้างอาคาร -- การเข้าถึงและใช้ประโยชน์สภาพแวดล้อมที่ถูกสร้างขึ้น มีการระบุข้อกำหนดและคำแนะนำเกี่ยวกับการก่อสร้าง การประกอบ องค์ประกอบ และการติดตั้งสำหรับอาคารและสิ่งอำนวยความสะดวกภายในอาคาร

3.2 สัดส่วนการเข้าถึงอาคารของสนามบินนานาชาติ

คำจำกัดความ

สัดส่วนของอาคารสนามบินนานาชาติที่คนพิการประเภทต่างๆ สามารถเข้าถึง

อาคารสนามบินที่คนพิการสามารถเข้าถึง หมายถึง อาคารสนามบินที่ไม่มีอุปสรรคต่อคนพิการในการที่จะเข้าไปในอาคารและใช้สิ่งอำนวยความสะดวกภายในอาคารนั้น ซึ่งรวมไปถึงสภาพแวดล้อมที่ถูกสร้างขึ้น เช่น ลักษณะพื้นผิว ทางต่างระดับ ทางลาด ทางเดินภายในอาคาร ทางเข้าอาคาร ทางออกฉุกเฉิน ที่จอดรถ รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกทั้งภายในและภายนอกอาคาร ไฟส่องสว่าง บ้าย สัญลักษณ์ต่างๆ ระบบเตือนภัย และห้องน้ำ

วิธีการคำนวณ

$$\frac{I_A}{I} \times 100(\%)$$

I_A หมายถึง จำนวนอาคารสนามบินนานาชาติที่มีอยู่ในประเทศ ที่ได้มาตรฐานด้านการเข้าถึง

I หมายถึง จำนวนอาคารสนามบินนานาชาติทั้งหมดที่มีอยู่ในประเทศ

วิธีเก็บข้อมูล

การที่จะระบุว่าอาคารสนามบินแห่งนั้นเป็นอาคารที่คนพิการสามารถเข้าถึงหรือไม่ ทำได้โดยการตรวจสอบประจำปีเพื่อตรวจสอบว่าอาคารนั้นๆ ได้มาตรฐานตามที่ได้มีการตกลงไว้หรือไม่ เมื่ออาคารใดอาคารหนึ่งได้รับการรับรองว่าเป็นอาคารที่คนพิการสามารถเข้าถึงได้โดยสมบูรณ์ อาคารนั้นก็ไม่จำเป็นต้องได้รับการตรวจสอบด้านการเข้าถึงทุกปี เว้นแต่ว่า จะมีการปรับปรุงแก้ไขโครงสร้างหรือระบบภายในอาคาร

3.3 สัดส่วนของการมีคำบรรยายตัวหนังสือและการมีล่ามภาษามือในรายการข่าวประจำวันของโทรทัศน์สาธารณะ

คำจำกัดความ

สัดส่วนของรายการข่าวของโทรทัศน์สาธารณะที่ได้มาตรฐานในการมีคำบรรยายตัวหนังสือและการมีล่ามภาษามือ รายการโทรทัศน์สาธารณะ หมายถึง รายการโทรทัศน์ที่ผลิต หรือได้รับการสนับสนุนทางการเงินทั้งหมดหรือบางส่วนจากรัฐบาล

วิธีการคำนวณ

$$\frac{TV_A}{TV} \times 100(\%)$$

TV_A หมายถึง รายการข่าวของโทรทัศน์สาธารณะที่ได้มาตรฐานของการมีคำบรรยายตัวหนังสือและการมีล่ามภาษามือ

TV หมายถึง รายการข่าวของโทรทัศน์สาธารณะทั้งหมด

วิธีการเก็บข้อมูล

ควรมีการกำหนดมาตรฐานระดับประเทศของการมีคำบรรยายตัวหนังสือและการมีล่ามภาษามือ โดยการหารือร่วมกับองค์กรคนพิการและหน่วยงานด้านสื่อระดับประเทศ โดยอาจนำมาตรฐานสากลมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของท้องถิ่น

ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์สาธารณะทุกรายการ ควรจะต้องส่งรายงานประจำปีต่อกระทรวงที่รับผิดชอบ เพื่อรายงานว่ารายการของตนได้มาตรฐานหรือไม่

3.4 สัดส่วนการเข้าถึงเอกสารและเว็บไซต์สาธารณะ ซึ่งตรงตามมาตรฐาน เป็นที่ยอมรับในระดับสากล

คำจำกัดความ

คำจำกัดความ

สัดส่วนของเอกสารสาธารณะที่ตีพิมพ์จนถึงปีที่ระบุ และเว็บไซต์ทั้งหมดที่มีอยู่ในปัจจุบัน ที่ได้มาตรฐานตามข้อกำหนดที่มีเกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศ แนวทางปฏิบัติเรื่องการเข้าถึงเนื้อหาในเว็บไซต์

เอกสารสาธารณะ หมายถึง เอกสารทุกอย่างที่ออกโดยหน่วยงานภาครัฐทุกระดับ ทั้งรัฐบาลกลางและท้องถิ่น ตัวอย่างเช่น กฎหมาย ระเบียบ รายงาน แบบฟอร์มต่างๆ และแผ่นพับเพื่อเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร

วิธีการคำนวณ

$$\frac{DOC_A}{DOC} \times 100(\%)$$

$$\frac{WEB_A}{WEB} \times 100(\%)$$

DOC_A และ WEB_A หมายถึง เอกสารสาธารณะและเว็บไซต์สาธารณะ ซึ่งตรงตามมาตรฐานที่ได้ตกลงกันไว้

DOC และ WEB หมายถึง เอกสารสาธารณะและเว็บไซต์สาธารณะทั้งหมด

วิธีการเก็บข้อมูล

ควรมีการตรวจสอบเอกสารทั้งหมดที่ตีพิมพ์ในปีใดปีหนึ่งที่กำหนด รวมทั้งเว็บไซต์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน เพื่อตรวจสอบมาตรฐานด้านการเข้าถึงของเอกสารและเว็บไซต์เหล่านี้

ในทุกๆ ปี ทุกหน่วยงานสามารถส่งรายการเอกสารและเว็บไซต์ของตนที่ได้รับการเผยแพร่ จากนั้นคณะผู้ตรวจสอบจะทำการสุ่มตรวจเอกสารและเว็บไซต์ของหน่วยงานเหล่านี้ เพื่อตรวจสอบว่าได้มาตรฐานตามที่ได้ตกลงกันไว้หรือไม่ ในคณะผู้ตรวจสอบควรมีผู้ที่มีความลำบากในการมองเห็นและผู้ที่มีความลำบากในการได้ยินรวมอยู่ด้วย เพราะเป็นกลุ่มที่มีความต้องการมาตรฐานในด้านนี้

3.5 สัดส่วนคนพิการที่ได้รับอุปกรณ์เครื่องช่วยตามความต้องการ

คำจำกัดความ

สัดส่วนคนพิการที่ได้รับอุปกรณ์เครื่องช่วยตามความต้องการ อุปกรณ์เครื่องช่วยหมายถึง สิ่งที่ได้รับการออกแบบหรือปรับเพื่อช่วยให้บุคคลสามารถปฏิบัติกิจวัตรหลักๆ ในด้านการดูแลตนเอง การศึกษา และการจ้างงาน

วิธีการคำนวณ

$$\frac{D_{YD}}{D_{YD} + D_{ND}} \times 100(\%)$$

D_{YD} หมายถึง คนพิการที่รายงานว่า มีความต้องการอุปกรณ์เครื่องช่วยเพื่อปฏิบัติกิจวัตรหลักและได้รับอุปกรณ์เครื่องช่วยตามความต้องการ

D_{ND} หมายถึง คนพิการที่รายงานว่า มีความต้องการอุปกรณ์เครื่องช่วยเพื่อปฏิบัติกิจวัตรหลักแต่ไม่ได้รับอุปกรณ์เครื่องช่วยตามความต้องการ

วิธีการเก็บข้อมูล

ควรมีแบบสอบถามว่า ผู้ที่ถูกถามมีอุปกรณ์เครื่องช่วยหรือไม่ ถ้าไม่มี ควรถามต่อว่าถ้ามีอุปกรณ์เครื่องช่วย จะทำให้ชีวิตดีขึ้นหรือไม่ ถ้าดีขึ้น ให้ถามว่าดีขึ้นนิดหน่อย หรือว่าดีขึ้นมาก จำนวนคนที่ต้องการอุปกรณ์เครื่องช่วย ได้จากผลบวกระหว่างคนที่มียูปรกรณ์เครื่องช่วยอยู่แล้ว กับคนที่รายงานว่าหากมีอุปกรณ์เครื่องช่วยจะทำให้ชีวิตดีขึ้นมาก

เครื่องมือที่เหมาะสมที่สุดในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านนี้ คือ การสำรวจความพิการระดับชาติ หรือการเพิ่มหมวดการสำรวจด้านความพิการเข้าไปในการสำมะโนครัวเรือนที่มีอยู่แล้ว เช่น HIES และหากมีเนื้อที่พอในแบบสอบถาม ควรถามแยกระหว่างคำถามเกี่ยวกับอุปกรณ์เครื่องช่วยหลักส่วนใหญ่ที่มีในประเทศ กับคำถามทั่วไปเกี่ยวกับอุปกรณ์เครื่องช่วยประเภทอื่น กรุณาระลึกว่า ตัวชี้วัดนี้เป็นตัวชี้วัดที่เปรียบเทียบกันได้ค่อนข้างยากระหว่างประเทศที่มีความตระหนักรู้เกี่ยวกับความหลากหลายของกับอุปกรณ์เครื่องช่วยต่างกัน คนพิการในประเทศที่มีการพัฒนาทางเทคโนโลยีมากกว่าจะมีความคาดหวังที่แตกต่างกันเกี่ยวกับอุปกรณ์เครื่องช่วยที่มีอยู่ในประเทศและสามารถใช้ประโยชน์ได้

ตัวชี้วัดเสริม

3.6 การมีแผนงานตรวจสอบความสามารถในการเข้าถึง โดยต้องมีผู้เชี่ยวชาญที่เป็นคนพิการร่วมด้วย

คำจำกัดความ

การจัดทำและดำเนินการตามแผนงานตรวจสอบความสามารถในการเข้าถึง โดยกำหนดให้มีผู้เชี่ยวชาญที่เป็นคนพิการร่วมด้วย

การตรวจสอบความสามารถในการเข้าถึง เป็นการประเมินว่าคนพิการหลากหลายกลุ่มสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์อาคารและสภาพแวดล้อมแห่งนั้นได้ดีเพียงใด และหลังการประเมินจะมีการให้คำแนะนำเพื่อแก้ไขปรับปรุง โดยยึดตามมาตรฐานระดับชาติซึ่งเป็นที่ตกลงในประเทศนั้น

วิธีการคำนวณ

ใช้วิธีตรวจสอบว่ามีการจัดทำและจัดสรรงบประมาณให้กับแผนงานตรวจสอบความสามารถในการเข้าถึงหรือไม่

วิธีการเก็บข้อมูล

มาตรฐานด้านการเข้าถึงควรเป็นมาตรฐานเดียวกัน และควรเป็นมาตรฐานสากล เช่น มาตรฐาน ISO โดยคำนึงถึงบริบทของแต่ละที่ ในส่วนของสภาพแวดล้อมที่ถูกสร้างขึ้นนั้น มีมาตรฐาน ISO 21542:2011 ว่าด้วยการก่อสร้างอาคาร -- การเข้าถึงและใช้ประโยชน์สภาพแวดล้อมที่ถูกสร้างขึ้น มีการระบุข้อกำหนดและคำแนะนำเกี่ยวกับการก่อสร้าง การประกอบ องค์ประกอบ และการติดตั้ง

3.7 การมีข้อบังคับในด้านมาตรฐานทางเทคนิคสำหรับการเข้าถึงโดยปราศจากอุปสรรคเพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำกับและรับรองการออกแบบอาคารสาธารณะ โดยพิจารณาจากมาตรฐานสากลที่มีอยู่ เช่น องค์การมาตรฐานสากล (ISO)

คำจำกัดความ

การจัดทำข้อบังคับในด้านมาตรฐานทางเทคนิคสำหรับการเข้าถึงโดยปราศจากอุปสรรคและการดำเนินการตามข้อบังคับอย่างแข็งขันเพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำกับและรับรองการออกแบบอาคารที่สมาชิกในสังคมทุกคนสามารถใช้ได้ โดยพิจารณาจากมาตรฐานสากลที่มีอยู่ เช่น องค์กรมาตรฐานสากล (ISO)

การตรวจสอบความสามารถในการเข้าถึง เป็นการประเมินว่าคนพิการหลากหลายกลุ่มสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์อาคารและสภาพแวดล้อมแห่งนั้นได้ดีเพียงใด และหลังการประเมินจะมีการให้คำแนะนำเพื่อแก้ไขปรับปรุง โดยยึดตามมาตรฐานระดับชาติซึ่งเป็นที่ตกลงในประเทศนั้น

วิธีการคำนวณ

ตรวจสอบว่ามีภรณ์นำมาตรฐานดังกล่าวมาใช้และทำให้แพร่หลายในระดับสาธารณะหรือไม่

วิธีการเก็บข้อมูล

มาตรฐานด้านการเข้าถึง ควรเป็นมาตรฐานเดียวกัน และควรเป็นมาตรฐานสากล เช่น มาตรฐาน ISO โดยคำนึงถึงบริบทของแต่ละที่ ในส่วนของสภาพแวดล้อมที่ถูกสร้างขึ้นนั้น มีมาตรฐาน ISO 21542:2011 ว่าด้วยการก่อสร้างอาคาร -- การเข้าถึงและใช้ประโยชน์สภาพแวดล้อมที่ถูกสร้างขึ้น มีการระบุข้อกำหนดและคำแนะนำเกี่ยวกับการก่อสร้าง การประกอบ องค์ประกอบ และการติดตั้ง

3.8 จำนวนล่ามภาษามือ

คำจำกัดความ

จำนวนล่ามภาษามือที่ได้รับการรับรอง ซึ่งมีคุณสมบัติตามมาตรฐานวิชาชีพด้านภาษามือที่เป็นทางการของประเทศนั้น

วิธีการคำนวณ

ผลรวมของล่ามภาษามือที่ได้รับการรับรอง ตัวชี้วัดนี้หมายถึงล่ามภาษามือที่ได้รับการรับรองและมีคุณสมบัติตามมาตรฐานวิชาชีพด้านภาษามือที่เป็นทางการ เท่านั้น

วิธีเก็บข้อมูล

บางประเทศมีภาษามือประจำชาติที่เป็นระบบแล้ว ในขณะที่บางประเทศยังไม่มี ในกรณีนี้ คนที่ใช้ภาษามือได้ (รวมทั้งภาษามือที่เป็นทางการ) อาจไม่สามารถสื่อสารกับคนพิการทางการได้ยินได้ทุกคน ดังนั้นหากนำตัวชี้วัดนี้ไปใช้ในบางประเทศที่ยังไม่มีภาษามือประจำชาติที่เป็นระบบ ผลที่วัดได้อาจมีค่าสูงกว่าความเป็นจริงเมื่อเทียบกับประเทศที่มีภาษามือประจำชาติที่เป็นระบบแล้ว

3.9 การมีข้อบังคับในด้านมาตรฐานทางเทคนิคสำหรับการเข้าถึงโดยปราศจากอุปสรรคเพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำกับและรับรองบริการที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสารสนเทศ เช่น เว็บไซต์สาธารณะ โดยพิจารณาจากมาตรฐานสากลที่มีอยู่ เช่น องค์กรมาตรฐานสากล (ISO)

คำจำกัดความ

การมีมาตรฐานทางเทคนิคสำหรับการเข้าถึงโดยปราศจากอุปสรรคเพื่อใช้กับบริการที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสารสนเทศ เช่น เว็บไซต์สาธารณะ

วิธีการคำนวณ

ตรวจสอบว่ามีการนำมาตรฐานดังกล่าวมาใช้หรือไม่

วิธีการเก็บข้อมูล

มาตรฐานระดับประเทศควรสอดคล้องกับมาตรฐานระดับสากล เช่น มาตรฐานขององค์กรมาตรฐานสากล (ISO)

เป้าประสงค์ที่ 4:

เสริมสร้างความเข้มแข็งการคุ้มครองทางสังคม

เป้าหมาย

4. (เอ) เพิ่มความสามารถในการเข้าถึงบริการด้านสุขภาพทั้งหมดรวมทั้งการฟื้นฟูสมรรถภาพ สำหรับคนพิการ
4. (บี) เพิ่มจำนวนคนพิการในการเข้าร่วมแผนงานคุ้มครองทางสังคม
4. (ซี) ขยายบริการและแผนงานคุ้มครองทางสังคม รวมถึงบริการผู้ช่วยคนพิการและการให้คำปรึกษาขั้นต้นเพื่อน เพื่อให้คนพิการทุกกลุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนพิการชั้น คนพิการระดับรุนแรง และคนพิการประเภทอื่นๆ ให้สามารถอยู่ในชุมชนได้โดยอิสระ

ตัวชี้วัดหลัก

- 4.1 สัดส่วนคนพิการที่อยู่ในแผนงานดูแลสุขภาพที่สนับสนุนโดยรัฐบาล เปรียบเทียบกับประชากรทั่วไป
- 4.2 การที่มีคนพิการอยู่ในแผนงานคุ้มครองทางสังคม รวมทั้งการประกันสังคม และแผนงานช่วยเหลือทางสังคม
- 4.3 การมีบริการและแผนงานต่างๆ ซึ่งสนับสนุนโดยรัฐบาลรวมทั้งผู้ช่วยคนพิการและการให้คำปรึกษาขั้นต้นเพื่อน ซึ่งจะ使人พิการสามารถอยู่ในชุมชนได้โดยอิสระ

ตัวชี้วัดเสริม

- 4.4 จำนวนแผนงานบริการดูแลสุขภาพคนพิการที่สนับสนุนโดยรัฐบาลรวมทั้งบริการดูแลสุขภาพบางช่วงเวลา
- 4.5 การมีแผนงานในระดับประเทศด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยชุมชน
- 4.6 การมีหลักประกันสุขภาพสำหรับคนพิการ
- 4.7 ความต้องการที่ไม่ได้รับการตอบสนองมีน้อยลงทั้งในด้านความช่วยเหลือและบริการต่างๆ

4.1 สัดส่วนคนพิการที่อยู่ในแผนงานดูแลสุขภาพที่สนับสนุนโดยรัฐบาล เปรียบเทียบกับประชากรทั่วไป

คำจำกัดความ

สัดส่วนคนพิการที่อยู่ในแผนงานดูแลสุขภาพที่สนับสนุนโดยรัฐบาล เปรียบเทียบกับประชากรทั่วไป

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในตอนที 1 ของคู่มือฉบับนี้ว่า เกณฑ์ที่ใช้สำหรับผู้ใหญ่ในการระบุความพิการ คือ คำถามของ WG ส่วนเกณฑ์ที่ใช้สำหรับเด็กในการระบุความพิการ คือวิธีการเก็บข้อมูลสำหรับเด็กของ WG/UNICEF

แผนงานดูแลสุขภาพที่สนับสนุนโดยรัฐบาล หมายถึง แผนงานด้านการประกันสุขภาพ รวมถึงบริการด้านสุขภาพและการฟื้นฟูสมรรถภาพทุกแผนงานที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล

วิธีการคำนวณ

$$\left(\frac{ND_{HP}}{ND} - \frac{D_{HP}}{D} \right) \times 100(\%)$$

ND_{HP} หมายถึง จำนวนคนไม่พิการที่ใช้บริการแผนงานดูแลสุขภาพที่สนับสนุนโดยรัฐบาล

ND หมายถึง จำนวนคนไม่พิการทั้งหมด

D_{HP} หมายถึง จำนวนคนพิการที่ใช้บริการแผนงานดูแลสุขภาพที่สนับสนุนโดยรัฐบาล

D หมายถึง จำนวนคนพิการทั้งหมด

สูตรนี้ใช้คำนวณเพื่อหาช่องว่างว่าแผนงานดูแลสุขภาพที่สนับสนุนโดยรัฐบาลครอบคลุมคนพิการและไม่พิการต่างกันหรือไม่ อย่างไร

วิธีการเก็บข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการใช้บริการจากแผนงานดูแลสุขภาพที่สนับสนุนโดยรัฐบาลนั้น ข้อมูลที่จะนำมาเปรียบเทียบระหว่างคนพิการกับคนไม่พิการควรมาจากแหล่งข้อมูลเดียวกัน โดยใช้วิธีเก็บข้อมูลที่เหมือนกัน ซึ่งเป็นวิธีที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันเพื่อสำรวจการใช้บริการด้านการดูแลสุขภาพ โดยสามารถเก็บข้อมูลด้วยวิธี LSMS หรือ DHS หรืออาจใช้การสำรวจระดับชาติในรูปแบบอื่น โดยในการสำรวจต้องมีหมวดคำถามที่เกี่ยวกับความพิการด้วย (ดังที่ได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้)

4.2 การที่มีคนพิการอยู่ในแผนงานคุ้มครองทางสังคม รวมทั้งการประกันสังคม และแผนงานช่วยเหลือทางสังคม

คำจำกัดความ

สัดส่วนคนพิการที่ได้รับประโยชน์จากแผนงานคุ้มครองทางสังคมที่สนับสนุนโดยรัฐบาลซึ่งเป็นแผนงานสำหรับคนพิการโดยเฉพาะ

วิธีการคำนวณ

$$\frac{D_B}{D} \times 100(\%)$$

D_B หมายถึง จำนวนคนพิการที่ได้รับประโยชน์จากแผนงานคุ้มครองทางสังคมสำหรับคนพิการ

D หมายถึง จำนวนคนพิการทั้งหมด

วิธีการเก็บข้อมูล

แหล่งข้อมูลควรเป็นการสำรวจประเภท LSMS เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการได้รับประโยชน์จากแผนงานคุ้มครองทางสังคมสำหรับคนพิการ

4.3 การมีบริการและแผนงานต่างๆ ซึ่งสนับสนุนโดยรัฐบาลรวมทั้งผู้ช่วยคนพิการและการให้คำปรึกษาฉันท์เพื่อน ซึ่งจะ使人พิการสามารถอยู่ในชุมชนได้โดยอิสระ

คำจำกัดความ

การมีบริการและแผนงานซึ่งสนับสนุนโดยรัฐบาลในหลายระดับ เพื่อให้การสนับสนุนด้านผู้ช่วยคนพิการ การจัดหาอุปกรณ์เครื่องช่วย และการให้คำปรึกษาฉันท์เพื่อน โดยมีเป้าหมายเพื่อ使人พิการสามารถอยู่ในชุมชนได้โดยอิสระ

วิธีการคำนวณ

ตรวจสอบว่ามีแผนงานดังกล่าวหรือไม่ ทั้งที่เป็นแผนงานระดับชาติและระดับต่ำกว่า

วิธีการเก็บข้อมูล

กระทรวงการสวัสดิการสังคมและกระทรวงสาธารณสุข และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับรัฐหรือระดับจังหวัด ควรมีการรายงานประจำปีให้กับคณะกรรมการหรือคณะกรรมการตรวจสอบการดำเนินการตามยุทธศาสตร์อินซอน ว่ามีแผนงานดังกล่าวในพื้นที่รับผิดชอบหรือไม่

ตัวชี้วัดเสริม

4.4 จำนวนแผนงานบริการดูแลคนพิการที่สนับสนุนโดยรัฐบาลรวมทั้งบริการดูแลคนพิการบางช่วงเวลา

คำจำกัดความ

จำนวนแผนงานทั้งหมดที่ให้บริการด้านการทำกิจวัตรประจำวัน (Activities of Daily Living - ADL) ของคนพิการ ได้แก่ การอาบน้ำ แต่งตัว การกิน การย้ายตัวขึ้นลงเตียงหรือเก้าอี้ การเข้าห้องน้ำ และการเคลื่อนย้ายตัวภายในบ้าน โดยส่วนใหญ่สมาชิกในครอบครัวจะเป็นผู้ดูแล สำหรับการดูแลคนพิการบาง

ช่วงเวลา (respite care) หมายถึง บริการที่จะช่วยให้สมาชิกในครอบครัวที่เป็นผู้ดูแลคนพิการได้มีเวลาพัก แต่ไม่ได้เป็นการทำหน้าที่แทนทั้งหมด

วิธีการคำนวณ

แสดงผลรวมของแผนงานดังกล่าวทั้งหมด

วิธีเก็บข้อมูล

ข้อมูลดังกล่าวได้จากการสำรวจโดยหน่วยงานภายใต้กระทรวงต่างๆ ที่รับผิดชอบในการให้บริการด้านการคุ้มครองทางสังคม การให้คำปรึกษา และการฟื้นฟูสมรรถภาพ โดยรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับบริการที่มีอยู่ทั้งในระดับชาติและระดับที่ต่ำกว่า นอกจากนี้ ในการสำรวจควรจบรวมแผนงานที่กล่าวถึงในตัวชี้วัดเสริมข้อ 6.4 และ 6.5 ด้วย

ทั้งนี้ ควรระลึกว่า ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนแผนงานไม่ได้บอกรายละเอียดเกี่ยวกับขนาดของแผนงาน การเข้าถึงบริการ คุณภาพ หรือ ประสิทธิภาพของแผนงานแต่อย่างใด ข้อมูลดังกล่าวจึงเป็นเพียงข้อมูลคร่าวๆ ที่นำมาใช้เป็นเกณฑ์ในการเปรียบเทียบ การที่มีจำนวนแผนงานมาก ไม่ได้หมายความว่าแผนงานเหล่านั้นจะมีประสิทธิภาพมากกว่า ตัวอย่างเช่น ในกรณีที่มีแผนงานเล็กๆ หลายแผนงาน แต่อาจไม่มีการประสานกัน หรืออาจทำให้เกิดช่องว่างในการให้บริการ ในขณะที่ในบางแห่งอาจมีจำนวนแผนงานไม่มาก แต่เป็นแผนงานที่ให้บริการได้ครอบคลุมและมีการดำเนินงานที่ดี ก็จะทำให้เกิดประสิทธิผลมากกว่า

4.5 การมีแผนงานในระดับประเทศด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยชุมชน

คำจำกัดความ

สัดส่วนของตำบลที่สามารถเข้าถึงแผนงานด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยชุมชน

เช่นเดียวกับตัวชี้วัด 4.3 ตัวชี้วัดในข้อนี้มีวัตถุประสงค์เบื้องต้นเพื่อตรวจสอบว่าประเทศนั้นมีแผนงานด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยชุมชนในระดับประเทศและระดับที่ต่ำกว่าหรือไม่ แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าแผนงานที่มีอยู่นั้นมีประสิทธิผลเพียงใด ดังนั้น จึงแนะนำให้มีการสำรวจการครอบคลุมของแผนงานที่มีอยู่ด้วย

แผนงานด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยชุมชน เป็นบริการแบบพหุระดับ ซึ่งไม่เน้นให้ผู้รับบริการอยู่ในสถานสงเคราะห์ โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการโดยการยกระดับความสามารถของคนพิการในการดูแลตนเองและการมีส่วนร่วมในด้านการศึกษา การงาน และการมีส่วนร่วมในชุมชน

วิธีการคำนวณ

$$\frac{DST_{CRB}}{DST} \times 100(\%)$$

DST_{CRB} หมายถึง จำนวนตำบลที่สามารถเข้าถึงแผนงานด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยชุมชน

DST หมายถึง จำนวนตำบลทั้งหมด

วิธีเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูลสำหรับตัวชี้วัดนี้ สามารถใช้การสำรวจแบบเดียวกับตัวชี้วัด 4.4 หรืออาจใช้วิธีเก็บข้อมูลแบบเดียวกับตัวชี้วัด 4.3

4.6 การมีหลักประกันสุขภาพสำหรับคนพิการ

คำจำกัดความ

สัดส่วนคนพิการที่มีหลักประกันสุขภาพโดยรัฐบาล

วิธีการคำนวณ

$$\frac{D_{HI}}{D} \times 100(\%)$$

D_{HI} หมายถึง จำนวนคนพิการที่มีหลักประกันสุขภาพ

D หมายถึง จำนวนคนพิการทั้งหมด

วิธีการเก็บข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลสำหรับตัวชี้วัดนี้ อาจใช้การเก็บข้อมูลด้วยวิธี LSMS หรือ DHS หรืออาจใช้การสำรวจระดับชาติในรูปแบบอื่นที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน โดยในการสำรวจต้องมีหมวดคำถามที่เกี่ยวกับความพิการด้วย (ดังได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้)

ตัวชี้วัดนี้มีข้อจำกัด เนื่องจากไม่สามารถบอกได้ว่าหลักประกันสุขภาพที่มีอยู่ครอบคลุมบริการด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพและการจัดหาอุปกรณ์เครื่องช่วยให้กับคนพิการหรือไม่

4.7 ความต้องการที่ไม่ได้รับการตอบสนองมีน้อยลงทั้งในด้านความช่วยเหลือและบริการต่างๆ

คำจำกัดความ

ใช้คำจำกัดความของคำว่า การช่วยเหลือ และบริการสนับสนุน ตามที่ได้อธิบายไว้ในตัวชี้วัด 4.1, 4.2 และ 4.3

วิธีการคำนวณ

ดูจากการเปลี่ยนแปลงของตัวชี้วัด 4.1, 4.2 และ 4.3 ถ้าตัวชี้วัดสามข้อนี้เพิ่มขึ้น ก็หมายความว่าความต้องการด้านความช่วยเหลือและบริการที่ไม่ได้รับการตอบสนองมีน้อยลง

วิธีเก็บข้อมูล

ใช้วิธีเดียวกับตัวชี้วัด 4.1, 4.2 และ 4.3 เสริมด้วยความเปลี่ยนแปลงของตัวชี้วัด 4.4, 4.5 และ 4.6

เป้าประสงค์ที่ 5:

ขยายการช่วยเหลือในระยะแรกเริ่มและด้านการศึกษาให้กับเด็กพิการ

เป้าหมาย

5. (เอ) ขยายมาตรการในการค้นหาและการให้ความช่วยเหลือในระยะแรกเริ่มแก่เด็กพิการตั้งแต่แรกเกิดจนถึงก่อนวัยเรียน
5. (บี) ลดช่องว่างให้เหลือครึ่งหนึ่งระหว่างเด็กพิการและเด็กทั่วไปที่เข้าเรียนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

ตัวชี้วัดความก้าวหน้า

ตัวชี้วัดหลัก

- 5.1 จำนวนเด็กพิการที่ได้รับการช่วยเหลือในระยะแรกเริ่ม
- 5.2 อัตราการเข้าเรียนในระดับประถมศึกษาของเด็กพิการ
- 5.3 อัตราการเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษาของเด็กพิการ

ตัวชี้วัดเสริม

- 5.4 สัดส่วนของสถานที่ที่ดูแลมารดาก่อนและระหว่างตั้งครรภ์ที่ให้ข้อมูลและบริการเกี่ยวกับการป้องกันความพิการในระยะแรกและการคุ้มครองสิทธิของเด็กพิการ
- 5.5 สัดส่วนของเด็กหูหนวกที่ได้เรียนภาษามือ

5.6 สัดส่วนของนักเรียนพิการทางการเห็นที่ได้รับสื่อการเรียนการสอนในรูปแบบที่สามารถเข้าถึงได้

5.7 สัดส่วนของนักเรียนพิการทางสติปัญญา พัฒนาการช้า หูหนวก และตาบอด ออทิสติก และความพิการด้านอื่นๆ ที่ได้รับอุปกรณ์เครื่องช่วย การปรับหลักสูตร และสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสม

5.1 จำนวนเด็กพิการที่ได้รับการช่วยเหลือในระยะแรกเริ่ม

คำจำกัดความ

จำนวนเด็กพิการที่ได้รับการช่วยเหลือในระยะแรกเริ่ม โดยคำว่า การช่วยเหลือในระยะแรกเริ่ม หมายถึง การให้ความช่วยเหลือแก่เด็กวัยก่อนประถม คือตั้งแต่แรกเกิดถึงห้าปี

การให้ความช่วยเหลือในระยะแรกเริ่มแก่เด็กพิการหรือเด็กพัฒนาการช้า เป็นความช่วยเหลือในหลายรูปแบบที่ให้กับเด็กตั้งแต่วัยทารกจนถึงวัยก่อนเข้าเรียนที่จัดให้โดยหน่วยงานด้านสุขภาพ การศึกษา หรือสวัสดิการสังคม ตัวอย่างบริการดังกล่าวได้แก่ การดูแลสุขภาพ การบำบัด การให้คำปรึกษาทางจิตวิทยา การฝึกอบรมให้กับครอบครัว การจัดหาเทคโนโลยีเครื่องช่วย บริการด้านโภชนาการ การศึกษา และบริการด้านสวัสดิการสังคม

วิธีการคำนวณ

ผลรวมของเด็กวัยก่อนเรียนที่ได้รับการช่วยเหลือในระยะแรกเริ่มตามแผนงานที่จัดโดยรัฐบาลและองค์กรเอกชน

วิธีเก็บข้อมูล

ควรมีการเก็บข้อมูลสำหรับตัวชี้วัดนี้ด้วยระบบการบริหารข้อมูลดังต่อไปนี้:

ขั้นแรก ควรมีการจัดตั้งคณะกรรมการที่มาจากหลายภาคส่วนเพื่อทำการรวบรวมบริการด้านความช่วยเหลือในระยะแรกเริ่มที่มีในประเทศ ขั้นที่สอง หลังจากรวบรวมแล้ว ควรนำส่งต่อหน่วยงานของรัฐและองค์กรเอกชนในระดับตำบลที่มีการให้บริการเหล่านี้พร้อมคำแนะนำให้หน่วยงานทั้งหมดที่จัดบริการดังกล่าวควรมีการลงทะเบียนกับหน่วยงานรัฐในท้องถิ่น หลังจากนั้น ในทุกๆ ปี หน่วยงานรัฐในท้องถิ่นควรมีการส่งแบบสอบถามไปยังหน่วยบริการเพื่อให้หน่วยบริการเหล่านี้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนเด็กชาย หญิง อายุไม่เกินห้าปีที่รับบริการจากหน่วยบริการเหล่านี้ และลักษณะของบริการที่ได้รับ จากนั้น รายงานดังกล่าวจะถูกส่งไปยังกระทรวงสาธารณสุข เพื่อการจัดระบบข้อมูลและรายงานต่อไป หรืออาจทำการสำรวจแบบออนไลน์ซึ่งจะมีการจัดระบบข้อมูลโดยอัตโนมัติ

ปัญหาประการหนึ่งก็คือ เด็กที่ได้รับบริการจากหน่วยบริการมากกว่าหนึ่งแห่งจะถูกนับหลายครั้ง การควบคุมปัญหาข้อนี้เป็นเรื่องที่ทำได้ยาก

5.2 อัตราการเข้าเรียนในระดับประถมศึกษาของเด็กพิการ

คำจำกัดความ

สัดส่วนของเด็กพิการวัยประถมที่เรียนอยู่ในระดับประถมศึกษา (ตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงประถม 6)

วิธีการคำนวณ

$$\frac{CD_{PE}}{CD_p} \times 100(\%)$$

CD_{PE} หมายถึง จำนวนเด็กพิการที่เรียนอยู่ในระดับประถมศึกษา

CD_p หมายถึง จำนวนเด็กพิการวัยประถมทั้งหมด

วิธีเก็บข้อมูล

สามารถใช้การสำรวจระดับชาติด้านความพิการในเด็กซึ่งใช้วิธีการใหม่ที่ได้รับการพัฒนาขึ้นเพื่อใช้กับ MICS

พึงระลึกว่า ตัวชี้วัดที่เขียนไว้ในยุทธศาสตร์อินซอนคือ จำนวนเด็กพิการที่ลงทะเบียนเรียนในโรงเรียน แต่สำหรับมาตรฐาน MICS จะต้องถามด้วยว่าเด็กเข้าเรียนจริงหรือไม่ ดังนั้นหากจะใช้วิธีการของ MICS ในการสำรวจตัวชี้วัดข้อนี้ จะต้องเพิ่มคำถามเกี่ยวกับการลงทะเบียนเรียนในโรงเรียน ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของแบบสำรวจที่มีอยู่ ประเทศใดต้องการทราบจำนวนเด็กพิการที่ลงทะเบียนเรียนในโรงเรียน ก็ต้องเพิ่มคำถามเกี่ยวกับการลงทะเบียนฯ เข้าไปในแบบสำรวจของ MICS หรือ การสัมภาษณ์ครัวเรือนในลักษณะเดียวกัน ทั้งนี้ การสำรวจว่าเด็กเข้าเรียนจริงหรือไม่เป็นสิ่งที่มีประโยชน์ เพราะทำให้เราทราบว่าเด็กที่ลงทะเบียนเรียนมีการเข้าเรียนและได้รับการศึกษาจริงหรือไม่ แต่การสำรวจการลงทะเบียนเพียงอย่างเดียวไม่สามารถทราบว่าเด็กได้เข้าเรียนจริงหรือไม่ได้เข้าเรียน

5.3 อัตราการเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษาของเด็กพิการ

คำจำกัดความ

สัดส่วนของเด็กพิการที่ลงทะเบียนเรียนในระดับมัธยม (ทั้งในระดับมัธยมต้นและมัธยมปลาย)

วิธีการคำนวณ

$$\frac{CD_{SE}}{CD_S} \times 100(\%)$$

CD_{SE} หมายถึง จำนวนเด็กพิการที่เรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษา

CD_S หมายถึง จำนวนเด็กพิการทั้งหมดที่อยู่ในวัย (อายุระหว่าง 12 ถึง 18 ปี)

วิธีเก็บข้อมูล

สามารถใช้การสำรวจระดับชาติด้านความพิการในเด็กซึ่งใช้วิธีการใหม่ที่ได้รับการพัฒนาขึ้นเพื่อใช้กับ MICS กรุณาดูตัวชี้วัด 5.2

ตัวชี้วัดเสริม

5.4 สัดส่วนของสถานที่ที่ดูแลมารดา ก่อนและระหว่างตั้งครรภ์ที่ให้ข้อมูลและบริการเกี่ยวกับการประเมิน เพื่อให้การวินิจฉัยความพิการตั้งแต่ระยะเริ่มต้นและการคุ้มครองสิทธิของเด็กพิการ

คำจำกัดความ

การดูแลมารดา ระยะก่อนตั้งครรภ์และระหว่างตั้งครรภ์ หมายถึง การให้บริการด้านการดูแลสุขภาพแก่หญิงตั้งครรภ์และทารกในครรภ์ รวมทั้งหญิงแรกคลอดและทารกแรกคลอด การวินิจฉัยในระยะแรกเริ่ม หมายถึง การตรวจเพื่อคัดกรองความพิการในเด็กแรกคลอดจนถึงห้าปี

วิธีการคำนวณ

$$\frac{F_D}{F} \times 100(\%)$$

F_D หมายถึง จำนวนสถานที่ที่ดูแลมารดา ก่อนและ/หรือระหว่างตั้งครรภ์ที่มีบริการเกี่ยวกับการวินิจฉัยในระยะแรกเริ่ม

F หมายถึง จำนวนสถานที่ที่ดูแลมารดา ก่อนและ/หรือระหว่างตั้งครรภ์ที่มีอยู่ทั้งหมด

วิธีเก็บข้อมูล

ควรใช้วิธีเก็บข้อมูลจากฐานข้อมูลเชิงบริหาร เช่นเดียวกับตัวชี้วัด 5.1 โดยมีการจัดทำรายชื่อสถานที่ที่ดูแลมารดา ระยะก่อนตั้งครรภ์และระหว่างตั้งครรภ์ที่ได้จากการสำรวจ และให้สถานบริการเหล่านั้นรายงานว่ามีแผนงานบริการเกี่ยวกับการวินิจฉัยในระยะแรกเริ่มหรือไม่ และจำนวนเด็กที่ได้รับบริการตามแผนงานดังกล่าว

สามารถทำการสำรวจแบบออนไลน์ เพื่อความสะดวกและสามารถตรวจสอบแบบสอบถามที่ไม่มีคำตอบ โดยสามารถเติมข้อมูลในส่วนนี้เข้าไปในรายงาน

5.5 สัดส่วนของเด็กหุนหนวกที่ได้เรียนภาษามือ

คำจำกัดความ

ใช้วิธีการระบุด้วยตนเอง

วิธีการคำนวณ

$$\frac{CD_{YL}}{CD_L} \times 100(\%)$$

CD_{YL} หมายถึง จำนวนเด็กหุนหนวกที่ได้เรียนภาษามือ

CD_L หมายถึง จำนวนเด็กหุนหนวกที่มีความต้องการเรียนภาษามือ

วิธีเก็บข้อมูล

สามารถเก็บข้อมูลโดยใช้ MICS โดยต้องมีการเพิ่มหมวดที่เกี่ยวกับความพิการซึ่งเพิ่งได้รับการพัฒนาขึ้น เพื่อให้มีข้อคำถามเกี่ยวกับความพิการเพิ่มเข้ามา ถ้าหากยังไม่มีคำถามด้านนี้ใน MICS ก็อาจต้องใช้วิธีการสำรวจระดับชาติด้านความพิการแยกต่างหาก

5.6 สัดส่วนของนักเรียนพิการทางการเห็นที่ได้รับสื่อการเรียนการสอนในรูปแบบที่สามารถเข้าถึงได้

คำจำกัดความ

สัดส่วนของนักเรียนที่มีความลำบากในการมองเห็นที่ได้รับสื่อการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับมาตรฐานด้านการเข้าถึงที่ได้กล่าวไว้ในตัวชี้วัด 3.4

วิธีการคำนวณ

$$\frac{SD_{YM}}{SD_M} \times 100(\%)$$

SD_{YM} หมายถึง จำนวนนักเรียนที่ต้องการและได้รับสื่อการเรียนการสอนในรูปแบบที่สามารถเข้าถึงได้

SD_M หมายถึง จำนวนนักเรียนที่ต้องการสื่อการเรียนการสอนในรูปแบบที่สามารถเข้าถึงได้

วิธีเก็บข้อมูล

ใช้วิธีเดียวกับตัวชี้วัด 5.5

5.7 สัดส่วนของนักเรียนพิการทางสติปัญญา พัฒนาการช้า หูหนวกและตาบอด ออทิสติก และความพิการ
ด้านอื่นๆ ที่ได้รับอุปกรณ์เครื่องช่วย การปรับหลักสูตร และสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสม

คำจำกัดความ

ใช้วิธีการระบุด้วยตนเอง

วิธีการคำนวณ

$$\frac{SD_{YD}}{SD_D} \times 100(\%)$$

SD_{YD} หมายถึง จำนวนนักเรียนที่ต้องการและได้รับอุปกรณ์เครื่องช่วย การปรับหลักสูตร และสื่อการเรียน
การสอนที่เหมาะสม

SD_D หมายถึง จำนวนนักเรียนที่ต้องการอุปกรณ์เครื่องช่วย การปรับหลักสูตร และสื่อการเรียนการสอนที่
เหมาะสม

วิธีเก็บข้อมูล

ใช้วิธีเดียวกับตัวชี้วัด 5.5

เป้าประสงค์ที่ 6

ประกันความเท่าเทียมทางเพศและการเสริมพลังสตรี

เป้าหมาย

6. (เอ) เสริมพลังเด็กหญิงและสตรีพิการให้สามารถเข้าถึงโอกาสอันเท่าเทียมในการพัฒนาของสังคม
กระแสหลัก
6. (บี) สร้างหลักประกันว่ามีผู้แทนสตรีพิการในหน่วยงานของรัฐในระดับที่มีอำนาจในการตัดสินใจ
6. (ซี) สร้างหลักประกันว่าเด็กหญิงและสตรีพิการสามารถเข้าถึงบริการด้านอนามัยเจริญพันธุ์และสุขภาพ
ทางเพศอย่างเท่าเทียมกับเด็กหญิงและสตรีที่ไม่พิการ
6. (ดี) เพิ่มมาตรการเพื่อปกป้องเด็กหญิงและสตรีพิการจากความรุนแรงและการล่วงละเมิดทุกรูปแบบ

ตัวชี้วัดเพื่อประเมินความก้าวหน้า

ตัวชี้วัดหลัก

- 6.1 จำนวนประเทศที่รวมประเด็นด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเด็กหญิงและสตรีพิการไว้ในแผนปฏิบัติการระดับชาติในด้านความเท่าเทียมทางเพศและการเสริมพลังสตรี
- 6.2 สัดส่วนของสตรีพิการในรัฐสภาหรือหน่วยงานนิติบัญญัติระดับชาติในลักษณะเดียวกัน
- 6.3 สัดส่วนของเด็กหญิงและสตรีพิการที่สามารถเข้าถึงบริการด้านอนามัยเจริญพันธุ์และสุขภาพทางเพศที่จัดโดยรัฐบาลและสังคมทั่วไป เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กหญิงและสตรีที่ไม่พิการ
- 6.4 จำนวนแผนงานที่ริเริ่มโดยรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องซึ่งมีเป้าหมายเพื่อจัดความรุนแรงรวมทั้งการล่วงละเมิดทางเพศและการแสวงหาผลประโยชน์ซึ่งกระทำต่อเด็กหญิงและสตรีพิการ
- 6.5 จำนวนแผนงานที่ริเริ่มโดยรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องซึ่งให้การดูแลช่วยเหลือ รวมไปถึงการฟื้นฟูสมรรถภาพแก่เด็กหญิงและสตรีพิการที่เป็นเหยื่อการละเมิดและความรุนแรงทุกรูปแบบ

6.1 จำนวนประเทศที่รวมประเด็นด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเด็กหญิงและสตรีพิการไว้ในแผนปฏิบัติการระดับชาติในด้านความเท่าเทียมทางเพศและการเสริมพลังสตรี

คำจำกัดความ

จำนวนประเทศที่มีการรายงานว่ามีกรรวมปฏิบัติการหรือตัวชี้วัดด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเด็กหญิงและสตรีพิการไว้ในแผนปฏิบัติการระดับชาติในด้านความเท่าเทียมทางเพศและการเสริมพลังสตรี

วิธีการคำนวณ

ผลรวมของจำนวนประเทศที่มีการรายงานว่าได้รวมประเด็นด้านความพิการไว้ในแผนปฏิบัติการระดับชาติในด้านความเท่าเทียมทางเพศและการเสริมพลังสตรี

วิธีเก็บข้อมูล

ทบทวนเอกสารแผนปฏิบัติการระดับชาติในด้านความเท่าเทียมทางเพศที่รับรองโดย ESCAP และมีกรณีพิมพ์เผยแพร่โดยกระทรวงที่รับผิดชอบ

6.2 สัดส่วนของสตรีพิการในรัฐสภาหรือหน่วยงานนิติบัญญัติระดับชาติในลักษณะเดียวกัน

คำจำกัดความ

สัดส่วนของสตรีพิการในหน่วยงานนิติบัญญัติระดับชาติ

วิธีการคำนวณ

$$\frac{L_{WD}}{L_W} \times 100(\%)$$

L_{WD} หมายถึง จำนวนสมาชิกรัฐสภาหรือหน่วยงานนิติบัญญัติระดับชาติที่เป็นสตรีพิการ

L_W หมายถึง จำนวนสมาชิกรัฐสภาหรือหน่วยงานนิติบัญญัติระดับชาติที่เป็นสตรี

สามารถคำนวณหาตัวชี้วัดนี้ได้โดยนำตัวชี้วัดข้อ 2.1 มาแยกเป็นเพศหญิง และเพศชาย

วิธีเก็บข้อมูล

ใช้วิธีเดียวกับการเก็บข้อมูลในตัวชี้วัด 2.1

6.3 สัดส่วนของเด็กหญิงและสตรีพิการที่สามารถเข้าถึงบริการด้านอนามัยเจริญพันธุ์และสุขภาพทางเพศที่จัดโดยรัฐบาลและภาคประชาสังคม เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กหญิงและสตรีที่ไม่พิการ

คำจำกัดความ

สัดส่วนของสตรีพิการ อายุ 15 – 49 ปี ที่ระบุว่า ในรอบปีที่ผ่านมา ตนเองสามารถเข้าถึงบริการด้านอนามัยเจริญพันธุ์และสุขภาพทางเพศที่จัดโดยรัฐบาลและภาคประชาสังคม รวมทั้งบริการด้านข้อมูลและ/หรือการให้บริการด้านสุขภาพ

วิธีการคำนวณ

$$\frac{WD_{SRH}}{W} \times 100(\%)$$

WD_{SRH} หมายถึง จำนวนสตรีพิการอายุ 15 – 49 ปี ที่สามารถเข้าถึงบริการด้านอนามัยเจริญพันธุ์และสุขภาพทางเพศ

W หมายถึง จำนวนสตรีอายุ 15 – 49 ปี

วิธีเก็บข้อมูล

สามารถใช้แหล่งข้อมูลจาก LSMS หรือ DHS หรือการสำรวจระดับชาติอื่นๆ ซึ่งกระทรวงต่างๆ ใช้อยู่ในปัจจุบัน เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับการได้รับบริการดังกล่าว โดยเพิ่มคำถามเกี่ยวกับความพิการเข้าไปในการสำรวจ

อย่างไรก็ตาม ตัวชี้วัดนี้ ไม่ได้เปรียบเทียบระหว่างอัตราการเข้าถึงบริการด้านอนามัยเจริญพันธุ์และสุขภาพทางเพศของสตรีพิการกับอัตราการเข้าถึงบริการด้านอนามัยเจริญพันธุ์และสุขภาพทางเพศของสตรี

ที่ไม่พิการ ถ้าสามารถเปรียบเทียบอัตราการเข้าถึงบริการด้านอนามัยเจริญพันธุ์และสุขภาพทางเพศของสตรีทั้งสองกลุ่มนี้ได้ก็จะเป็นการดี

6.4 จำนวนแผนงานที่ริเริ่มโดยรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องซึ่งมีเป้าหมายเพื่อขจัดความรุนแรง รวมทั้งการล่วงละเมิดทางเพศและการแสวงหาผลประโยชน์ซึ่งกระทำต่อเด็กหญิงและสตรีพิการ

คำจำกัดความ

จำนวนแผนงานในระดับชาติและระดับต่ำกว่า ที่ริเริ่มโดยรัฐบาลซึ่งมีเป้าหมายเพื่อขจัดความรุนแรง รวมทั้งการล่วงละเมิดทางเพศและการแสวงหาผลประโยชน์ซึ่งกระทำต่อเด็กหญิงและสตรีพิการ

วิธีการคำนวณ

จัดทำรายการและจัดแสดงข้อมูลเกี่ยวกับแผนงานดังกล่าวในรูปแบบของตารางหรือแผนภูมิโดยกระทรวงที่เกี่ยวข้อง จากนั้นจึงทำการรวบรวมโดยกระทรวงที่มีหน้าที่รับผิดชอบหลักในเรื่องดังกล่าว

วิธีเก็บข้อมูล

สามารถเก็บข้อมูลจากการสำรวจที่จัดทำโดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตามที่ได้อธิบายในตัวชี้วัด 4.4 โดยควรต้องมีการเพิ่มคำถามเกี่ยวกับแผนงานเหล่านี้ แหล่งข้อมูลอีกแหล่งหนึ่งก็คือ รายงานของรัฐบาลที่มีการรวบรวมแผนงานดังกล่าว

6.5 จำนวนแผนงานที่ริเริ่มโดยรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องซึ่งให้การดูแลช่วยเหลือ รวมไปถึงการฟื้นฟูสมรรถภาพแก่เด็กหญิงและสตรีพิการที่เป็นเหยื่อการละเมิดและความรุนแรงทุกรูปแบบ

คำจำกัดความ

จำนวนแผนงานในระดับชาติและระดับต่ำกว่าที่ริเริ่มโดยรัฐบาลซึ่งให้การดูแลช่วยเหลือ รวมไปถึงการฟื้นฟูสมรรถภาพแก่เด็กหญิงและสตรีพิการที่เป็นเหยื่อการละเมิดและความรุนแรงทุกรูปแบบ

วิธีการคำนวณ

จัดทำรายการและจัดแสดงข้อมูลเกี่ยวกับแผนงานดังกล่าวในรูปแบบของตารางหรือแผนภูมิโดยกระทรวงที่เกี่ยวข้อง จากนั้นจึงทำการรวบรวมโดยกระทรวงที่มีหน้าที่รับผิดชอบหลักในเรื่องดังกล่าว

วิธีเก็บข้อมูล

สามารถเก็บข้อมูลจากการสำรวจที่จัดทำโดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตามที่ได้อธิบายในตัวชี้วัด 4.4 โดยควรต้องมีการเพิ่มคำถามเกี่ยวกับแผนงานเหล่านี้ แหล่งข้อมูลอีกแหล่งหนึ่งก็คือ รายงานของรัฐบาลที่มีการรวบรวมแผนงานดังกล่าว

เป้าประสงค์ที่ 7:

ประกันการจัดการและการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติสำหรับคนพิการ

เป้าหมาย

7. (เอ) เสริมสร้างความเข้มแข็งในการวางแผนลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติซึ่งรวมคนพิการไว้ในแผนด้วย
7. (บี) เสริมสร้างความเข้มแข็งในการใช้มาตรการเพื่อให้ความช่วยเหลือที่เหมาะสมและทันเวลาแก่คนพิการที่ประสบภัยพิบัติ

ตัวชี้วัดเพื่อติดตามความก้าวหน้า

ตัวชี้วัดหลัก

- 7.1 การมีแผนลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติซึ่งรวมคนพิการไว้ในแผนด้วย
- 7.2 การฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องให้คุ้นเคยกับการให้ความช่วยเหลือคนพิการที่ประสบภัยพิบัติ
- 7.3 สัดส่วนของศูนย์พักพิงและศูนย์บรรเทาสาธารณภัยที่คนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ได้

ตัวชี้วัดเสริม

- 7.4 จำนวนคนพิการที่เสียชีวิตหรือบาดเจ็บสาหัสจากภัยพิบัติ
- 7.5 การมีบุคลากรที่สามารถให้บริการด้านสุขภาพจิตแก่คนพิการที่ประสบภัยพิบัติ
- 7.6 การมีอุปกรณ์และเทคโนโลยีเครื่องช่วยเพื่อการเตรียมพร้อมและรับมือกับภัยพิบัติ

7.1 การมีแผนลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติซึ่งรวมคนพิการไว้ในแผนด้วย

คำจำกัดความ

การมีแผนระดับชาติเพื่อลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติซึ่งรวมคนพิการไว้ในแผนด้วย

แผนดังกล่าวจะมีเป้าหมายเฉพาะเพื่อจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติโดยต้องตอบสนองต่อความต้องการจำเป็นของคนพิการซึ่งถือเป็นองค์ประกอบหลักของแผน และในแต่ละเป้าหมายจะต้องมีแผนปฏิบัติการซึ่งมอบหมายให้ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องเป็นผู้รับผิดชอบ โดยมีตารางเวลาและตัวชี้วัดเพื่อประเมินว่าบรรลุตามเป้าหมายหรือไม่

วิธีการคำนวณ

ค้นหาว่ามีแผนระดับชาติเพื่อลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติซึ่งรวมคนพิการไว้ในแผนด้วยหรือไม่

วิธีเก็บข้อมูล

ทบทวนเอกสารของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ แนวทางปฏิบัติที่ดีคือ แผนระดับชาติเพื่อลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติควรได้รับการตรวจสอบจากองค์กรคนพิการแต่ละประเภทที่มีความรู้ด้านการเข้าถึงเป็นอย่างดี ทั้งองค์กรคนพิการทางกาย ทางประสาทสัมผัส และทางจิตสังคม

7.2 การฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องให้คุ้นเคยกับการให้ความช่วยเหลือคนพิการที่ประสบภัยพิบัติ

คำจำกัดความ

สัดส่วนของเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องที่ได้รับการอบรมเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือคนพิการที่ประสบภัยพิบัติ

การรายงานตัวชี้วัดนี้จะแบ่งเป็นสองระดับ ระดับแรก เป็นเพียงการตอบว่า “มีหรือไม่มี” การจัดทำและดำเนินการตามแผนการอบรมเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือคนพิการที่ประสบภัยพิบัติ ให้กับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ทหาร ตำรวจ พนักงานดับเพลิงและกู้ภัย เจ้าหน้าที่ด้านการดูแลสุขภาพ ถ้าตอบว่า มี ลำดับต่อไปจึงถามว่ามีเจ้าหน้าที่กี่คนที่ได้รับการอบรมดังกล่าว

แผนการอบรม ประกอบด้วย หลักสูตรการอบรม คู่มือ และผู้ฝึกอบรม เพื่อแจกจ่ายเอกสาร จำนวนเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องควรกำหนดโดยกระทรวงต้นสังกัดของเจ้าหน้าที่

วิธีการคำนวณ

$$\frac{SP_T}{SP} \times 100(\%)$$

SP_T หมายถึง จำนวนเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการอบรมอย่างเหมาะสม

SP หมายถึง จำนวนเจ้าหน้าที่ทั้งหมด

วิธีเก็บข้อมูล

สถาบันที่จัดฝึกอบรมควรส่งรายงานเกี่ยวกับจำนวนเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการอบรมให้กับหน่วยงานที่มีหน้าที่วางแผนกลยุทธ์การจัดการภัยพิบัติแห่งชาติโดยใช้ข้อมูลจากบันทึกของหน่วยงาน กระทรวงต้นสังกัดของเจ้าหน้าที่เหล่านี้ เช่น กระทรวงกลาโหม กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงมหาดไทย ควรแจ้งจำนวนเจ้าหน้าที่ในสังกัดของตนที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการจัดการภัยพิบัติ และเนื่องจากเจ้าหน้าที่ส่วนหนึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ในสังกัดหน่วยงานท้องถิ่นของรัฐ จึงต้องมีการจัดทำเครื่องมือเพื่อวัดจำนวนแผนงานอบรม

เจ้าหน้าที่ในระดับท้องถิ่นด้วย ซึ่งข้อมูลเหล่านี้น่าจะหาได้จากประวัติของเจ้าหน้าที่แต่ละคนซึ่งจะมีการบันทึกไว้ว่าได้ผ่านการอบรมหลักสูตรใดมาบ้าง

7.3 สัดส่วนของศูนย์พักพิงและศูนย์บรรเทาสาธารณภัยที่คนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ได้

คำจำกัดความ

สัดส่วนของศูนย์พักพิงและศูนย์บรรเทาสาธารณภัยที่ได้รับการออกแบบอย่างเป็นทางการซึ่งคนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ได้

วิธีการคำนวณ

$$\frac{S_A}{S} \times 100(\%)$$

S_A หมายถึง จำนวนศูนย์พักพิงและศูนย์บรรเทาสาธารณภัยที่คนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ได้

S หมายถึง จำนวนศูนย์พักพิงและศูนย์บรรเทาสาธารณภัยทั้งหมด

วิธีเก็บข้อมูล

ใช้กระบวนการตรวจสอบเช่นเดียวกับตัวชี้วัด 3.1 และ 3.6

7.4 จำนวนคนพิการที่เสียชีวิตหรือบาดเจ็บสาหัสจากภัยพิบัติ

คำจำกัดความ

จำนวนคนพิการที่เสียชีวิตหรือบาดเจ็บสาหัสจากภัยพิบัติ โดยภัยพิบัติหมายถึง ภัยที่เกิดจากธรรมชาติและที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ ซึ่งรัฐบาลระบุว่าทำให้เกิดความเสียหายรุนแรงต่อทรัพย์สิน และ/หรือ การบาดเจ็บและเสียชีวิต

วิธีการคำนวณ

ผลรวมของคนพิการที่เสียชีวิตหรือบาดเจ็บสาหัสจากภัยพิบัติ

วิธีเก็บข้อมูล

ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนผู้เสียชีวิตหรือบาดเจ็บสาหัสจากภัยพิบัติ บางครั้งเป็นข้อมูลที่มีคุณภาพต่ำและสามารถตีความได้หลายอย่าง ในการเก็บข้อมูล อาจใช้การเก็บข้อมูลทางอ้อมโดยใช้การประมาณค่าจากการสัมภาษณ์ครั้งก่อนๆ โดยอนุมานจากพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบและคนในพื้นที่แต่ละภาคที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติ แล้วจึงจะประมาณว่าในจำนวนคนที่ได้รับผลกระทบเป็นคนพิการกี่คน ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการกะ

ประมาณเช่นนี้อาจจะยังไม่น่าเชื่อถือ (เนื่องจากการประมาณจากข้อมูลที่มีอยู่จำกัด) ดังนั้น จึงควรมีการส่งวนตัวชี้วัดในข้อนี้จนกว่าจะมีการพัฒนาระบบรายงานภัยพิบัติที่ดีกว่านี้

7.5 การมีบุคลากรที่สามารถให้บริการด้านสุขภาพจิตแก่คนพิการที่ประสบภัยพิบัติ

คำจำกัดความ

เช่นเดียวกับตัวชี้วัด 7.2 ตัวชี้วัดนี้หมายถึงจำนวนบุคลากรที่สามารถให้บริการด้านสุขภาพจิตแก่คนพิการที่ประสบภัยพิบัติต่อประชากร 1,000 คน

วิธีการคำนวณ

$$\frac{SP_{TC}}{P} \times 100(\%)$$

SP_{TC} หมายถึง จำนวนบุคลากรที่สามารถให้บริการด้านสุขภาพจิตแก่คนพิการ

P หมายถึง จำนวนประชากร

วิธีเก็บข้อมูล

ข้อมูลของเจ้าหน้าที่รัฐได้จากประวัติเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานต้นสังกัด ในขั้นแรก กระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงกิจการสังคม ควรจัดทำรายชื่อตำแหน่งเจ้าหน้าที่รัฐในทุกระดับที่คาดว่าจะสามารถให้บริการด้านสุขภาพจิตได้ เช่น นักสังคมสงเคราะห์ และเจ้าหน้าที่สาธารณสุขชุมชน ขั้นที่สอง ตรวจสอบว่าในบรรดาเจ้าหน้าที่ในตำแหน่งเหล่านี้ มีท่านใดบ้างที่ได้รับการอบรมที่จัดขึ้นเพื่อตอบสนองตัวชี้วัด 7.1

รายชื่อผู้ให้บริการด้านสุขภาพจิตที่คาดว่าจะสามารถให้บริการด้านสุขภาพจิตกับคนพิการได้ นอกจากจะมีเจ้าหน้าที่รัฐแล้ว ยังรวมเจ้าหน้าที่ในองค์กรเอกชนที่ได้รับการอบรมในลักษณะนี้มาแล้วด้วยเช่นกัน ในกรณีนี้ รัฐบาลควรพัฒนาระบบลงทะเบียนออนไลน์สำหรับองค์กรเอกชนที่มีเจ้าหน้าที่ที่สามารถให้บริการด้านสุขภาพจิตที่มีทักษะในการให้บริการด้านสุขภาพจิตแก่คนพิการ หลังจากองค์กรเอกชนนั้นได้รับแจ้งว่าองค์กรของตนเป็นองค์กรที่ได้รับการลงทะเบียนแล้ว เจ้าหน้าที่ขององค์กรที่ผ่านการอบรมด้านการให้บริการด้านสุขภาพจิตแก่คนพิการสามารถลงชื่อเข้าเป็นส่วนหนึ่งของผู้ให้บริการได้ วิธีนี้ นอกจากจะสามารถรวบรวมข้อมูลสำหรับตัวชี้วัดแล้ว ยังได้ข้อมูลไว้สำหรับติดต่อผู้ให้บริการด้านสุขภาพจิตในกรณีที่เกิดภัยพิบัติอีกด้วย

ในการที่จะค้นหาว่ามีบริการเช่นนี้หลังการเกิดภัยพิบัติหรือไม่นั้น สามารถถามได้จากผู้ที่เคยประสบภัยพิบัติว่าได้รับบริการและอุปกรณ์ช่วยเหลือหรือไม่ อย่างไรก็ตาม วิธีนี้จะทำได้ยากในช่วงเวลาหลังเหตุภัยพิบัติ

7.6 การมีอุปกรณ์และเทคโนโลยีเครื่องช่วยสำหรับคนพิการเพื่อการเตรียมพร้อมและรับมือกับภัยพิบัติ

คำจำกัดความ

เช่นเดียวกับตัวชี้วัด 7.5 ตัวชี้วัดนี้ หมายถึง สัดส่วนของหน่วยงานที่มีหน้าที่รับมือกับภัยพิบัติซึ่งมีอุปกรณ์และเทคโนโลยีเครื่องช่วยที่จำเป็นต่อการดำเนินการตามแผนดังได้ระบุไว้ในตัวชี้วัด 7.1

วิธีการคำนวณ

$$\frac{AGY_{ADT}}{AGY} \times 100(\%)$$

AGY_{ADT} หมายถึง จำนวนหน่วยงานที่มีหน้าที่รับมือกับภัยพิบัติซึ่งมีอุปกรณ์และเทคโนโลยีเครื่องช่วยสำหรับคนพิการ

AGY หมายถึง จำนวนหน่วยงานทั้งหมดที่มีหน้าที่รับมือกับภัยพิบัติ

วิธีเก็บข้อมูล

ใช้วิธีสุ่มตรวจหน่วยงานที่มีหน้าที่รับมือกับภัยพิบัติ

เป้าประสงค์ที่ 8

ปรับปรุงข้อมูลด้านคนพิการให้นำเชื่อถือและสามารถเปรียบเทียบได้

เป้าหมาย

8. (เอ) ผลิตและเผยแพร่ข้อมูลที่เชื่อถือได้และสามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ในระดับสากลในรูปแบบที่คนพิการสามารถเข้าถึงได้

8. (ปี) จัดทำสถิติด้านคนพิการที่เชื่อถือได้ในช่วงกึ่งกลางทศวรรษ (พ.ศ. 2560) เพื่อใช้เป็นแหล่งข้อมูลในการประเมินความก้าวหน้าเพื่อผลสัมฤทธิ์ของเป้าประสงค์และเป้าหมายของยุทธศาสตร์อินซอน

ตัวชี้วัดเพื่อประเมินความก้าวหน้า

ตัวชี้วัดหลัก

- 8.1 ความชุกของความพิการยึดตามนิยามของมาตรฐานสากลเพื่อการจำแนกการทำงาน ความพิการและสุขภาพ โดยจำแนกตามอายุ เพศ เชื้อชาติ และสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม
- 8.2 จำนวนรัฐบาลของประเทศในเอเชียและแปซิฟิก ที่ได้จัดทำข้อมูลพื้นฐานภายใน พ.ศ. 2560 เพื่อประเมินความก้าวหน้าเพื่อผลสัมฤทธิ์ของเป้าประสงค์และเป้าหมายของยุทธศาสตร์อินซอน
- 8.3 การมีข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสตรีและเด็กหญิงพิการในแผนงานการพัฒนาระยะหลักและบริการของรัฐบาล รวมทั้งโปรแกรมด้านสุขภาพ บริการด้านอนามัยเจริญพันธุ์และสุขภาวะทางเพศ

8.1 ความชุกของความพิการยึดตามนิยามของมาตรฐานสากลเพื่อการจำแนกการทำงาน ความพิการและสุขภาพ (ICF) โดยจำแนกตามอายุ เพศ เชื้อชาติ และสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม

คำจำกัดความ

สัดส่วนของประชากรที่ถูกระบุว่ามีความพิการตามเกณฑ์คำถามของ WG ซึ่งยึดตามกรอบ ICF ดังที่ได้อธิบายไปแล้วก่อนหน้านี้

วิธีการคำนวณ

$$\frac{D}{P} \times 100(\%)$$

D หมายถึง จำนวนคนพิการ

P หมายถึง จำนวนประชากร

วิธีเก็บข้อมูล

คำถามหกร้อยของ WG ใช้สำรวจความพิการในคนที่อายุ 10 ปีขึ้นไป และไม่รวมคนพิการทางจิตสังคม หรือ คนที่มีความยากลำบากในการเคลื่อนไหวร่างกายส่วนบน นอกเสียจากว่าความยากลำบากนั้นจะรุนแรง มากจนมีผลต่อการดูแลตัวเองของบุคคลนั้น จึงควรมีการประเมินจำนวนเด็กพิการที่มีอายุต่ำกว่า 10 ปี โดยใช้แนวทางของ WG/UNICEF เพื่อประเมินการทำงานของร่างกายและความพิการในเด็กในการสำรวจ แบบ MICS หรือการสัมภาษณ์ครัวเรือนในรูปแบบอื่น ผลรวมแบบถ่วงน้ำหนัก (วิธีการทางสถิติ) ที่ได้จากการวัดด้วยวิธีเหล่านี้จะให้ค่าความชุกของความพิการที่ต่ำกว่าความเป็นจริง สำหรับการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับ จำนวนผู้พิการทางจิตสังคมนั้น เป็นเรื่องที่ซับซ้อนและต้องใช้ในการสำรวจความพิการด้านนี้เป็นการเฉพาะ หรือเพิ่มหมวดที่เกี่ยวกับความพิการทางจิตสังคมเข้าไปในการสำรวจระดับชาติด้านความพิการ

8.2 จำนวนรัฐบาลของประเทศในเอเชียและแปซิฟิก ที่ได้จัดทำข้อมูลพื้นฐานภายใน พ.ศ. 2560 เพื่อ ประเมินความก้าวหน้าเพื่อผลสัมฤทธิ์ของเป้าหมายและเป้าหมายของยุทธศาสตร์อินซอน

คำจำกัดความ

คำจำกัดความ

จำนวนรัฐบาลของประเทศในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก ที่ได้จัดทำชุดข้อมูลพื้นฐานสำหรับตัวชี้วัดหลัก ทั้งหมดของยุทธศาสตร์อินซอน ภายใน พ.ศ. 2560 ซึ่งเป็นกึ่งกลางของทศวรรษคนพิการเอเชียและแปซิฟิก

วิธีการคำนวณ

ผลรวมของจำนวนรัฐบาลที่เป็นสมาชิก ESCAP ที่ได้จัดทำชุดข้อมูลพื้นฐานสำหรับตัวชี้วัดหลักทั้งหมด เรียบร้อยแล้ว

วิธีเก็บข้อมูล

ESCAP จะตรวจสอบข้อมูลในประเทศสมาชิกทั้งที่เป็นสมาชิกหลักและสมาชิกเสริมโดยยึดตามรายงาน ของรัฐบาลประเทศนั้นๆ เกี่ยวกับนโยบายด้านความพิการและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสถิติของแต่ละประเทศ โดย ESCAP จะส่งมอบแบบประเมินตัวชี้วัดหลักของยุทธศาสตร์อินซอนให้กับประเทศสมาชิก ในแบบ ประเมินดังกล่าวจะรายงานว่ามีการจัดทำข้อมูลพื้นฐานที่เชื่อถือได้สำหรับตัวชี้วัดหลักแล้ว

สำหรับการทบทวนการดำเนินงานในช่วงกึ่งทศวรรษ ในปี พ.ศ. 2560 นั้น ESCAP จะจัดทำรายงานสรุป ข้อมูลในภาพรวมเกี่ยวกับการเก็บข้อมูลของประเทศสมาชิกเพื่อให้ได้ข้อมูลทางสถิติที่เชื่อถือได้และ สามารถเปรียบเทียบกันได้

8.3 การมีข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสตรีและเด็กหญิงพิการในแผนงานการพัฒนากระแสหลักและบริการของ รัฐบาล รวมทั้งโปรแกรมด้านสุขภาพ บริการด้านอนามัยเจริญพันธุ์และสุขภาพะทางเพศ

คำจำกัดความ

นำข้อมูลของตัวชี้วัดทุกประเภทมาแยกตามเพศ

วิธีการคำนวณ

นำข้อมูลของตัวชี้วัดที่ 1.1, 1.2, 1.3, 2.1, 2.2, 3.5, 4.1, 4.2, 4.3, 4.6, 4.7, 5.1, 5.2, 5.3, 5.5, 5.6, 5.7, 7.4 มาแยกตามเพศ

เป้าประสงค์ที่ 9:

เร่งให้มีการให้สัตยาบันและดำเนินการตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ และการปรับกฎหมายในประเทศให้สอดคล้องกับอนุสัญญา

เป้าหมาย

9. (เอ) ภายในกึ่งกลางทศวรรษ (พ.ศ. 2560) รัฐบาลของประเทศในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก จะให้ สัตยาบันหรือภาคยานุวัติ อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการเพิ่มอีก 10 ประเทศ และเมื่อสิ้นสุดทศวรรษ (พ.ศ. 2565) รัฐบาลของประเทศในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก อีก 10 ประเทศ จะให้สัตยาบันหรือภาคยานุวัติ อนุสัญญา

9. (บี) ออกกฎหมายระดับประเทศที่มีบทบัญญัติว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติ มาตรฐานด้านเทคนิค และมาตรการอื่นๆ เพื่อการยึดถือและปกป้องสิทธิคนพิการ แก้ไขหรือยกเลิกกฎหมายระดับประเทศที่มีการ เลือกปฏิบัติต่อคนพิการทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อให้กฎหมายระดับประเทศสอดคล้องกับอนุสัญญา

ตัวชี้วัดเพื่อประเมินความก้าวหน้า

ตัวชี้วัดหลัก

- 9.1 จำนวนประเทศที่ให้สัตยาบันหรือภาคยานุวัติอนุสัญญา
- 9.2 การมีกฎหมายระดับประเทศที่มีบทบัญญัติว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติเพื่อการยึดถือและปกป้องสิทธิคนพิการ

ตัวชี้วัดเสริม

- 9.3 จำนวนประเทศในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกที่ได้ให้สัตยาบันต่อพิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ
- 9.4 จำนวนกฎหมายซึ่งมีการเลือกปฏิบัติต่อคนพิการทั้งทางตรงและทางอ้อม ที่ได้รับการแก้ไขหรือถูกยกเลิก

9.1 จำนวนประเทศที่ให้สัตยาบันหรือภาคยานุวัติอนุสัญญา

คำจำกัดความ

จำนวนประเทศสมาชิก ESCAP ที่ให้สัตยาบันอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ (CRPD) ตามกฎว่าด้วยการให้สัตยาบันของประเทศนั้นๆ

วิธีการคำนวณ

ผลรวมของประเทศสมาชิก ESCAP ที่ให้สัตยาบันอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ

วิธีเก็บข้อมูล

ESCAP จะเป็นผู้ประเมินตัวชี้วัดนี้ โดยใช้ข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการสิทธิคนพิการแห่งสหประชาชาติ

9.2 การมีกฎหมายระดับประเทศที่มีบทบัญญัติว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติเพื่อการยึดถือและปกป้องสิทธิคนพิการ

คำจำกัดความ

การบัญญัติกฎหมายระดับประเทศที่มีบทบัญญัติว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติซึ่งมีการยกประเด็นเรื่องสิทธิและการพิทักษ์สิทธิของคนพิการอย่างชัดเจน

วิธีการคำนวณ

ผลรวมของประเทศสมาชิก ESCAP ที่มีการบัญญัติกฎหมายดังกล่าว

วิธีเก็บข้อมูล

คณะกรรมการสิทธิคนพิการแห่งสหประชาชาติมีอำนาจตรวจสอบการดำเนินงานตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ ESCAP สามารถรวบรวมข้อมูลสำหรับตัวชี้วัดนี้ได้จากสองแหล่ง ได้แก่ (เอ) สำนักงานคณะกรรมการสิทธิคนพิการแห่งสหประชาชาติซึ่งรวบรวมรายงานของรัฐบาลคืออนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ (บี) จากการสื่อสารกับประเทศสมาชิกของ ESCAP โดยตรง

ตัวชี้วัดเสริม

9.3 จำนวนประเทศในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกที่ได้ให้สัตยาบันต่อพิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ

คำจำกัดความ

จำนวนประเทศในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกที่ได้ให้สัตยาบันต่อพิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการตามกฎหมายว่าด้วยการให้สัตยาบันของประเทศนั้นๆ

สำหรับพิธีสารเลือกรับ คณะกรรมการสิทธิคนพิการแห่งสหประชาชาติสามารถตรวจสอบเรื่องที่ร้องเรียนโดยบุคคลซึ่งกล่าวหาว่าถูกละเมิดสิทธิตามอนุสัญญาโดยรัฐบาลของพิธีสารเลือกรับ

วิธีการคำนวณ

ผลรวมของประเทศสมาชิก ESCAP ที่ได้ให้สัตยาบันต่อพิธีสารเลือกรับ

วิธีเก็บข้อมูล

ใช้วิธีเดียวกับตัวชี้วัด 9.1

9.4 จำนวนกฎหมายซึ่งมีการเลือกปฏิบัติต่อคนพิการทั้งทางตรงและทางอ้อม ที่ได้รับการแก้ไขหรือถูกยกเลิก

คำจำกัดความ

จำนวนกฎหมายที่ได้รับการแก้ไขหรือถูกยกเลิก เพื่อกำจัดข้อบกพร่องที่เป็นการเลือกปฏิบัติต่อคนพิการ

วิธีการคำนวณ

ผลรวมของกฎหมายที่ได้รับการแก้ไขหรือถูกยกเลิกในแต่ละประเทศเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าว

วิธีเก็บข้อมูล

ข้อมูลสำหรับตัวชี้วัดนี้สามารถได้จากกระทรวงที่เกี่ยวข้องในแต่ละประเทศ เช่น กระทรวงยุติธรรม

เป้าประสงค์ที่ 10:

พัฒนาความร่วมมือในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค และระหว่างภูมิภาค

เป้าหมาย

10. (เอ) บริจาคให้กับกองทุนระดับพหุภาคีแห่งเอเชียและแปซิฟิก ซึ่งดำเนินการโดย ESCAP รวมทั้งข้อริเริ่มและแผนงานต่างๆ เพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีว่าด้วยทศวรรษคนพิการแห่งเอเชียและแปซิฟิกพ.ศ. 2556 - 2565 และยุทธศาสตร์อินซอน

10. (บี) หน่วยงานด้านความร่วมมือเพื่อการพัฒนาในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกสนับสนุนการรวมประเด็นด้านความพิการไว้ในนโยบายและแผนงานของตน

10. (ซี) คณะกรรมการพิจารณาประจำภูมิภาคของสหประชาชาติสนับสนุนการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และแนวทางการปฏิบัติที่ดีเกี่ยวกับประเด็นด้านคนพิการและการดำเนินการตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ

ตัวชี้วัดเพื่อประเมินความก้าวหน้า

ตัวชี้วัดหลัก

10.1 ยอดเงินบริจาคด้วยความสมัครใจในแต่ละปีโดยรัฐบาลและผู้บริจาครายอื่นๆ ให้กับกองทุนระดับพหุภาคีแห่งเอเชียและแปซิฟิก เพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีว่าด้วยทศวรรษคนพิการแห่งเอเชียและแปซิฟิก พ.ศ. 2556 – 2565 และยุทธศาสตร์อินซอน

10.2 จำนวนผู้บริจาคในแต่ละปีให้กับกองทุนระดับพหุภาคีแห่งเอเชียและแปซิฟิก เพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีว่าด้วยทศวรรษคนพิการแห่งเอเชียและแปซิฟิก พ.ศ. 2556 - 2565 และยุทธศาสตร์อินซอน

10.3 ยอดเงินบริจาคด้วยความสมัครใจในแต่ละปีโดยรัฐบาลหรือผู้บริจาครายอื่นๆ ที่บริจาคให้กับข้อริเริ่มหรือแผนงานเพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีว่าด้วยทศวรรษคนพิการแห่งเอเชียและแปซิฟิก พ.ศ. 2556 - 2565 และยุทธศาสตร์อินซอน

10.4 จำนวนหน่วยงานของสหประชาชาติที่มีแผนงานความร่วมมือในระดับภูมิภาค รวมทั้งความร่วมมือได้-ได้ หรือ ความร่วมมือระหว่างประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งให้การสนับสนุนอย่างชัดเจนต่อการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีว่าด้วยทศวรรษคนพิการแห่งเอเชียและแปซิฟิก พ.ศ. 2556 - 2565 และยุทธศาสตร์อินซอน

10.5 จำนวนหน่วยงานระหว่างรัฐบาลของประเทศที่มีแผนงานความร่วมมือในระดับอนุภูมิภาค รวมทั้งความร่วมมือได้-ได้หรือ ความร่วมมือระหว่างประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งสนับสนุนการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีว่าด้วยทศวรรษคนพิการแห่งเอเชียและแปซิฟิก พ.ศ. 2556 - 2565 และยุทธศาสตร์อินซอน

10.6 จำนวนโครงการในระดับภูมิภาคและระดับอนุภูมิภาค รวมทั้งความร่วมมือได้-ได้ ซึ่งองค์กรของคนพิการและองค์กรเพื่อคนพิการมีส่วนร่วมเพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีว่าด้วยทศวรรษคนพิการแห่งเอเชียและแปซิฟิก พ.ศ. 2556 - 2565 และยุทธศาสตร์อินซอน

10.7 จำนวนหน่วยงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาที่มีการดำเนินงานในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก ซึ่งมีภารกิจที่เกี่ยวข้อง นโยบายแผนปฏิบัติการ และหน่วยงานรับผิดชอบหลักที่ทุ่มเทและมีประสบการณ์ที่เหมาะสม เพื่อการพัฒนาที่รวมประเด็นด้านคนพิการเข้าไว้ด้วย รวมทั้งเพื่อสนับสนุนการให้สัตยาบันและการดำเนินการตามอนุสัญญาและเพื่อทบทวนการติดตามผลการดำเนินงาน

10.8 จำนวนกิจกรรมที่ทำร่วมกันระหว่างคณะกรรมการในระดับภูมิภาคทั้งห้าคณะของสหประชาชาติเพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ

10.9 จำนวนนักสถิติในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก ที่ได้รับการฝึกอบรมในเรื่องสถิติเกี่ยวกับคนพิการ โดยเฉพาะในด้านมาตรฐานสากลเพื่อการจ้างงาน การศึกษา และสุขภาพ โดย ESCAP และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง

10.10 จำนวนกรอบความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาในระดับประเทศหรือระดับภูมิภาคที่ได้อ้างอิงอย่างชัดเจนถึงการพัฒนาที่รวมประเด็นด้านคนพิการเข้าไว้ด้วย ซึ่งเป็นไปตามแนวทางของกลุ่มการพัฒนาแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการรวมประเด็นด้านสิทธิคนพิการเข้าไว้ในกำหนดแผนงานในระดับประเทศ

10.1 ยอดเงินบริจาคด้วยความสมัครใจในแต่ละปีโดยรัฐบาลและผู้บริจาครายอื่นๆ ให้กับกองทุนระดับพหุภาคีแห่งเอเชียและแปซิฟิก เพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีว่าด้วยทศวรรษคนพิการแห่งเอเชียและแปซิฟิก พ.ศ. 2556 – 2565 และยุทธศาสตร์อินซอน

คำจำกัดความ

เงินบริจาคโดยรัฐบาลและผู้บริจาครายอื่นๆ ให้กับกองทุนระดับพหุภาคีแห่งเอเชียและแปซิฟิก เพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีว่าด้วยทศวรรษคนพิการเอเชียและแปซิฟิก พ.ศ. 2556 – 2565 และยุทธศาสตร์อินซอน

วิธีการคำนวณ

ยอดรวมเงินบริจาคโดยรัฐบาลและผู้บริจาครายอื่นๆ

วิธีเก็บข้อมูล

ได้จากข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการหน่วยงาน (administrative records) ซึ่งในที่นี้คือ ยอดเงินคงเหลือในบัญชีธนาคารของกองทุนฯ ซึ่งทาง ESCAP ต้องรายงานทุกปี

10.2 จำนวนผู้บริจาคในแต่ละปีให้กับกองทุนระดับพหุภาคีแห่งเอเชียและแปซิฟิก เพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีว่าด้วยทศวรรษคนพิการแห่งเอเชียและแปซิฟิก พ.ศ. 2556 - 2565 และยุทธศาสตร์อินซอน

คำจำกัดความ

จำนวนผู้บริจาคในแต่ละปีให้กับกองทุนระดับพหุภาคีแห่งเอเชียและแปซิฟิก เพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีว่าด้วยทศวรรษคนพิการแห่งเอเชียและแปซิฟิก พ.ศ. 2556 - 2565 และยุทธศาสตร์อินซอน

วิธีการคำนวณ

ผลรวมของจำนวนผู้บริจาคทั้งภาครัฐและเอกชนที่บริจาคให้กับกองทุนระดับพหุภาคีแห่งเอเชียและแปซิฟิก

วิธีเก็บข้อมูล

ได้จากข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการหน่วยงาน ซึ่งในที่นี้คือ ยอดเงินคงเหลือในบัญชีธนาคารของกองทุนฯ ซึ่งทาง ESCAP ต้องรายงานทุกปี

10.3 ยอดเงินบริจาคด้วยความสมัครใจในแต่ละปีโดยรัฐบาลหรือผู้บริจาครายอื่นๆ ที่บริจาคให้กับข้อริเริ่มหรือแผนงานเพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีว่าด้วยทศวรรษคนพิการแห่งเอเชียและแปซิฟิก พ.ศ. 2556 - 2565 และยุทธศาสตร์อินซอน

คำจำกัดความ

เงินบริจาคโดยรัฐบาลหรือผู้บริจาครายอื่นๆ ที่บริจาคให้กับข้อริเริ่มหรือแผนงานเพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีว่าด้วยทศวรรษคนพิการแห่งเอเชียและแปซิฟิก พ.ศ. 2556 - 2565 และยุทธศาสตร์อินซอน

วิธีการคำนวณ

ผลรวมของเงินที่บริจาคให้กับข้อริเริ่มหรือแผนงานเพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีว่าด้วยทศวรรษคนพิการแห่งเอเชียและแปซิฟิก พ.ศ. 2556 - 2565 และยุทธศาสตร์อินชอน

วิธีเก็บข้อมูล

เช่นเดียวกับตัวชี้วัด 10.1

10.4 จำนวนหน่วยงานของสหประชาชาติที่มีแผนงานความร่วมมือในระดับภูมิภาค รวมทั้งความร่วมมือใต้-ใต้ หรือ ความร่วมมือระหว่างประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งให้การสนับสนุนอย่างชัดเจนต่อการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีว่าด้วยทศวรรษคนพิการแห่งเอเชียและแปซิฟิก พ.ศ. 2556 - 2565 และยุทธศาสตร์อินชอน

คำจำกัดความ

จำนวนหน่วยงานของสหประชาชาติที่มีแผนงานความร่วมมือในระดับภูมิภาค รวมทั้งความร่วมมือใต้-ใต้ หรือ ความร่วมมือระหว่างประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งให้การสนับสนุนอย่างชัดเจนต่อการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีว่าด้วยทศวรรษคนพิการแห่งเอเชียและแปซิฟิก พ.ศ. 2556 - 2565 และยุทธศาสตร์อินชอน

วิธีการคำนวณ

ผลรวมของข้อริเริ่มทั้งหมดโดยหน่วยงานของสหประชาชาติที่มีแผนงานดังกล่าว

วิธีเก็บข้อมูล

เก็บรวบรวมข้อมูลโดย ESCAP

10.5 จำนวนหน่วยงานระหว่างรัฐบาลของประเทศที่มีแผนงานความร่วมมือในระดับอนุภูมิภาค รวมทั้งความร่วมมือใต้-ใต้ ซึ่งสนับสนุนการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีว่าด้วยทศวรรษคนพิการแห่งเอเชียและแปซิฟิก พ.ศ. 2556 - 2565 และยุทธศาสตร์อินชอน

คำจำกัดความ

จำนวนหน่วยงานระหว่างรัฐบาลของประเทศที่มีแผนงานเกี่ยวกับความร่วมมือในระดับอนุภูมิภาค รวมทั้งความร่วมมือใต้-ใต้ ซึ่งสนับสนุนการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีฯ และยุทธศาสตร์อินชอนอย่างชัดเจน

วิธีการคำนวณ

ผลรวมของหน่วยงานระหว่างรัฐบาลของประเทศที่มีแผนงานดังกล่าว

วิธีเก็บข้อมูล

เก็บข้อมูลจากรายงานประจำปีที่ดีพิมพ์โดยหน่วยงานระดับอนุภูมิภาค (เช่น ASEAN) ที่นำส่งต่อ ESCAP หรือข้อมูลที่อยู่ในระบบออนไลน์

10.6 จำนวนโครงการในระดับภูมิภาคและระดับอนุภูมิภาค รวมทั้งความร่วมมือใต้-ใต้ ซึ่งองค์กรของคณพิการและองค์กรเพื่อคณพิการมีส่วนร่วมเพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีฯ ด้วยทศวรรษคณพิการแห่งเอเชียและแปซิฟิกพ.ศ. 2556 - 2565 และยุทธศาสตร์อินชอน

คำจำกัดความ

จำนวนโครงการที่ดำเนินการโดยหน่วยงานของสหประชาชาติ องค์กรในระดับอนุภูมิภาค หน่วยงานระหว่างรัฐบาล หรือหน่วยงานด้านการพัฒนาในระดับภูมิภาคและอนุภูมิภาคเพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามปฏิญญารัฐมนตรีฯ ด้วยทศวรรษคณพิการแห่งเอเชียและแปซิฟิกและยุทธศาสตร์อินชอน โดยมีความร่วมมือจากองค์กรของคณพิการและองค์กรที่สนับสนุนคณพิการ เช่น กลุ่มผู้ปกครอง

วิธีการคำนวณ

ผลรวมของโครงการดังกล่าว

วิธีเก็บข้อมูล

เก็บข้อมูลจากรายงานประจำปีที่ดีที่สุดเพื่อนำส่งต่อ ESCAP หรือข้อมูลที่อยู่ในระบบออนไลน์

10.7 จำนวนหน่วยงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาที่มีการดำเนินงานในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกซึ่งมีภารกิจที่เกี่ยวข้อง นโยบายแผนปฏิบัติการ และหน่วยงานรับผิดชอบหลักที่ทุ่มเทและมีประสิทธิภาพที่เหมาะสม เพื่อการพัฒนาที่รวมประเด็นด้านคนพิการเข้าไว้ด้วย รวมทั้งเพื่อสนับสนุนการให้สัตยาบันและการดำเนินการตามอนุสัญญาและเพื่อทบทวนการติดตามผลการดำเนินงาน

คำจำกัดความ

ไม่ต้องอธิบายคำจำกัดความเนื่องจากความหมายชัดเจนในตัวเองอยู่แล้ว

วิธีการคำนวณ

ผลรวมของหน่วยงานดังกล่าว

วิธีเก็บข้อมูล

เช่นเดียวกับตัวชี้วัด 10.5

10.8 จำนวนกิจกรรมที่ทำร่วมกันระหว่างคณะกรรมการในระดับภูมิภาคทั้งห้าคณะของสหประชาชาติ เพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ

คำจำกัดความ

จำนวนกิจกรรมที่ทำร่วมกันระหว่างคณะกรรมการในระดับภูมิภาคทั้งห้าคณะของสหประชาชาติ ได้แก่ คณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งเอเชียและแปซิฟิก (ESCAP) คณะกรรมการเศรษฐกิจแอฟริกา

(ECA) คณะกรรมาธิการเศรษฐกิจแห่งยุโรป (ECE) คณะกรรมาธิการเศรษฐกิจแห่งภูมิภาคลาตินอเมริกาและแคริบเบียน (ECLAC) คณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ESCAP) เพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ

วิธีการคำนวณ

ผลรวมของกิจกรรมดังกล่าว

วิธีเก็บข้อมูล

เก็บรวบรวมข้อมูลโดย ESCAP

10.9 จำนวนนักสถิติในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก ที่ได้รับการฝึกอบรมในเรื่องสถิติเกี่ยวกับคนพิการ โดยเฉพาะในด้านมาตรฐานสากลเพื่อการจ้างงาน ความพิการและสุขภาพ (ICF) โดย ESCAP และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง

คำจำกัดความ

จำนวนนักสถิติระดับประเทศ ในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก ที่เข้าอบรมในโครงการที่จัดโดย ESCAP และหน่วยงานอื่นในด้านสถิติเกี่ยวกับคนพิการ โดยเฉพาะมาตรฐาน ICF

วิธีการคำนวณ

ผลรวมของนักสถิติที่เข้ารับการอบรมในโครงการดังกล่าว

วิธีเก็บข้อมูล

เก็บรวบรวมข้อมูลโดย ESCAP โดยขอรายชื่อผู้เข้าร่วมจากหน่วยงานที่จัดอบรม หรือจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ

10.10 จำนวนกรอบความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาในระดับประเทศหรือระดับภูมิภาคที่ได้อ้างอิงอย่างชัดเจนถึงการพัฒนารวมประเด็นด้านคนพิการเข้าไว้ด้วย ซึ่งเป็นไปตามแนวทางของกลุ่มการพัฒนาแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการรวมประเด็นด้านสิทธิคนพิการเข้าไว้ในการกำหนดแผนงานในระดับประเทศ

คำจำกัดความ

ไม่ต้องอธิบายคำจำกัดความเนื่องจากความหมายชัดเจนในตัวเองอยู่แล้ว

วิธีการคำนวณ

ผลรวมของกรอบความช่วยเหลือดังกล่าว

วิธีเก็บข้อมูล

ESCAP เก็บรวบรวมข้อมูลจากคณะทำงานของสหประชาชาติประจำประเทศในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก

ภาคผนวก:

แบบฟอร์มที่นำเสนอสำหรับสมาชิกวุฒิสภาในการรายงานความพิการของตนเอง

คำถามที่ 1: ท่านมีความพิการหรือไม่

มี/ไม่มี

คำถามที่ 2: ถ้ามี กรุณาทำเครื่องหมาย X ในช่องที่ตรงกับระดับความยากลำบากในการทำกิจกรรมแต่ละอย่างในกรอบด้านล่างนี้

	ไม่มีความ ยากลำบาก	มีความ ยากลำบากบ้าง	มีความ ยากลำบากมาก	ไม่สามารถ ทำได้เลย
การมองเห็น แม้จะใส่แว่นแล้ว (ในกรณีที่มีแว่น)				
การได้ยิน แม้จะใส่เครื่องช่วยฟังแล้ว (ในกรณีที่มีเครื่องช่วยฟัง)				
การเดินหรือขึ้นบันได				
การสื่อสาร (การเข้าใจในสิ่งที่ผู้อื่นต้องการสื่อสารและการที่สามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ)				
สมาธิและความสามารถในการจำ				
การดูแลตนเอง เช่น การอาบน้ำ แต่งตัว				